

Vážení zákazníci,

dovolujeme si vás upozornit, že na tuto ukázkou knihy se vztahují autorská práva, tzv. copyright.

To znamená, že ukáзка má sloužit výhradně pro osobní potřebu potenciálního kupujícího (aby čtenář viděl, jakým způsobem je titul zpracován a mohl se také podle tohoto, jako jednoho z parametrů, rozhodnout, zda titul koupí či ne).

Z toho vyplývá, že není dovoleno tuto ukázkou jakýmkoliv způsobem dále šířit, veřejně či neveřejně např. umístováním na datová média, na jiné internetové stránky (ani prostřednictvím odkazů) apod.

redakce nakladatelství Viking
viking@qelb.cz

Be dveřích stál neskutečný přízrak!

Zírali na zjevení, které se ohánělo desítkami končetin. Svou soustavou chapadel připomínalo chobotnici. Anebo chodící strom.

Conanovo váhání trvalo jen několik zlomků vteřiny. Dříve než chapadlovec vystřelil své bledě zelené chapadlo proti Arzale, vzduch prořalo ostří Conanovy zbraně. Jedno z chapadel – ze všeho nejvíc připomínající nestvůrnou liánu či dokonce oživlou útočící větev – odpadlo.

Přízrak ve dveřích zavrával. Neopatrně k příchozím natáhl další dvě větve – a viditelně se chvěl. Cimřeňan na nic nečekal, rychle šedozelenému zjevení zasadil další rány. Ťal po větvích, jež se na něho a mladou ženu malátně sáply. Chodící strom se třásl a vibroval stále silněji. Z odřatých větví odkapávala čirá tekutina. Chapadlovec učinil ještě několik zoufalých kroků a vzápětí klesl k zemi. Děsivý přízrak se před jejich zraky změnil. Nejprve získal mléčně bílou barvu, později celý zfialověl a zprůhledněl. Uvnitř chapadlovec ležel člověk.

Conan v nakladatelství VIKING

- Sean A. Moore**
Conan a šamanova kletba
- Steve Perry**
Conan potulný bojovník
- Leonard Carpenter**
Conan gladiátor
- Sean A. Moore**
Conan a Bílý bůh běsů
- Robert Jordan**
Conan nepokořený
- Leonard Carpenter**
Conan vládce Černé řeky
- John C. Hocking**
Conan a Smaragdový lotos
- Dakh Hunter**
Conan a Brány času
- Eric Lanser**
Conan a Černý labyrint
- Paul O. Courtier**
Conan a dědictví Atlantidy
- V. Vágenknecht/A. R. Oldman**
Conan – Setovy šachy/Léčka
- Paul O. Courtier**
Conan a tajemství mořských d'áblů
- Mike Philip**
Conan na Ostrově ledu
- Leon da Costa**
Conan a slepá bohyně
- Václav Vágenknecht**
Conan – krvavá ostří

na
ostrově ledu

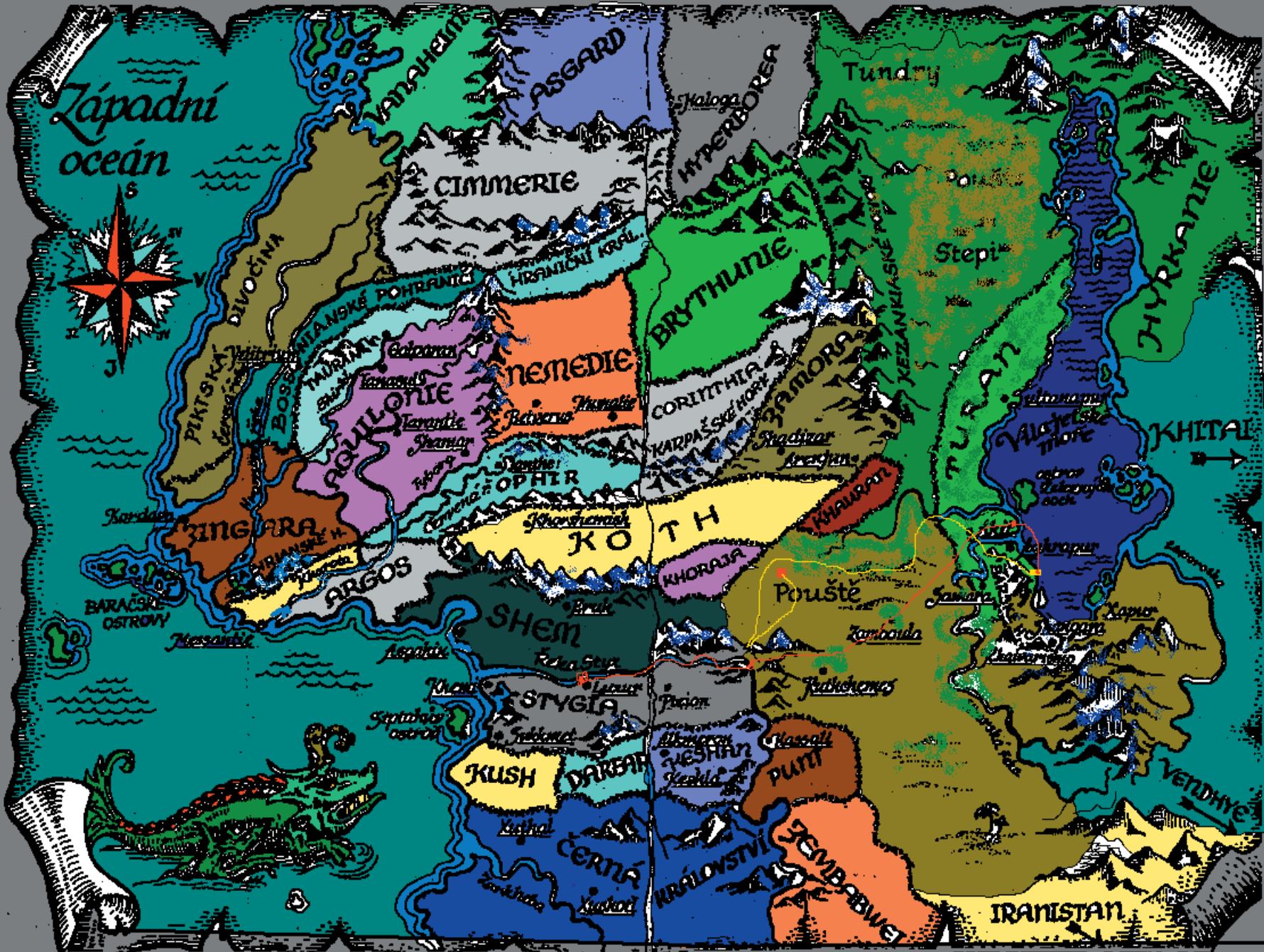
Mike Philip

Copyright© 2003 for the Czech edition by
Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING
Copyright© 2003 by Mike Philip
Copyright© 2002 Cover and Illustrations by
Alois Křesala, Maps by Pavel Fiala

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy
není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem
reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 80-86538-06-0

Západní oceán

VANAHEIM

ASGARD

CIMMERIE

HYPERBorea

Tundry

DIVOČINA

ALPANSKÉ POHRANÍ

HŘÍMČÍ KOPUL.

BRYTHUNIE

Stepi

HYRKANIE

AGUILONIE

NEMEDIE

CORINTHIA

ARMORA

INGARA

OPHIR

KOTH

ARMORA

VALAJSKÉ MOŘE

KHITAL

Kardak

ARGOS

SHEM

KHORAJA

Pouště

Jamara

BARAČSKÉ OSTROVY

Masanik

STYGiA

KUSH

Parbouda

Jabichonov

DAREAR

ŠESHAN

PLITI

Kapora

KUSH

ČERNÁ

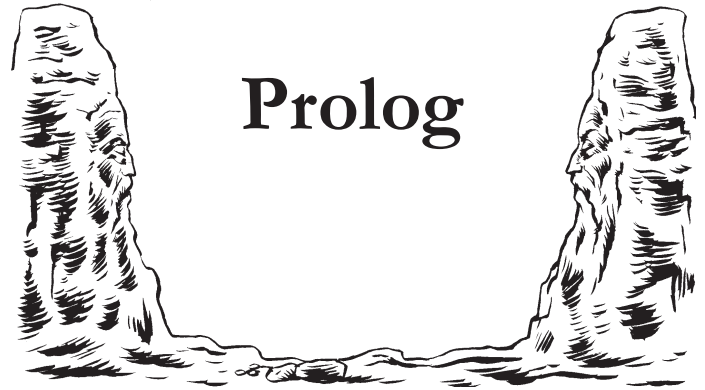
KRÁLOVSTVÍ

JEMBABWE

Iranistan

IRANISTAN

VENDHYE

Prolog

3e skály byl skvělý výhled. Sven Drak stál na jejím vrcholu takřka nehybně. Vítr mu nadouval tmavý plášť s kožešinovým límcem, cuchal dlouhé bílé vlasy, ale Sven jeho ledový dech nevnímal. V tu chvíli viděl sám sebe, jak stojí v čele obrovské armády, jak se vrací do míst, odkud musel potupně prchnout, jak dobývá město za městem, boří hradby, trestá nepřátele... Jeho stará vráscitá tvář se při té představě blaženě usmívala.

„Už jdou, už jdou,“ opakoval si sám pro sebe.

„Ano... Oni... jít...“ ozvalo se Svenovi za zády. Zdálo se, že promluvila sama skála, hlas drhnul a skřípal, jako by se po sobě posouvaly kameny.

Sven Drak měl na vrcholu rozhledny společnost. Rozložitého tvora, který když se nehýbal, splýval se svým okolím tvořeném spoustou balvanů. Svenovým doprovodem tu byl jeden z řady nelidských sluhů, jimiž se obklopil.

„Jdou,“ řekl ještě jednou Sven – tentokrát nahlas a s neskrýva-

nou pýchou. Jako by měl před sebou i kolem sebe ohromující počet fascinovaných diváků.

„Nezůstanete osamoceni. Budete skvělá armáda. Les se postupně vynoří z chladných vod severu a nepozorovaně proroste severní končiny pevniny. Ze zralých stromů pak vystoupí strašliví bojovníci, o jakých ani nejdávnější paměť nemá sebemenší tušení, a budou šířit mou vůli. Na dobytá území vzápětí dorazí oddíly neporazitelných strážců a stvrdí na nich neměnný, definitivní řád,“ deklamoval Drak jako v tranzu.

Vypínal se na nejvyšším skalisku, očima objímal tu neuvěřitelnou nádheru, která jen z dálky a pro nezasvěceného mohla připomínat obyčejný les. Pouze on a kamenný tvor po jeho boku, jemuž říkal skalák, pozorovali ten nenadálý příboj, který se hnal převážně pustou krajinou. Byla to úchvatná proměna – pro Svena lákavá především proto, že slibovala změny mnohem dalekosáhlejší.

„Já... obava... Vám... nerozumět,“ namáhavě vyslovil svým skřípavým hlasem Svenův průvodce. Stál teď po Drakově levici.

„Tím se netrap, tvůj čas teprve přijde. A beztak – na přemýšlení jsem tu já. Tys byl stvořen, abys se sobě rovnými druhy silou chránil myšlenky a přání svého pána. Abys strážil plody těch myšlenek,“ usmál se Drak ledově.

Chvilku hleděl na tvora, který se zdál být vytesán z jediného žulového kvádru. Na širokých ramenou seděla drobná, trochu zašpičatělá hlava, mohutné paže visely nehnuté podél válcovitého těla, nohy měl zabořeny v bujném porostu vřesu. Skalák se nehýbal, neměl důvod k neklidu. I když hovořil, tak se mu v temně hnědé tváři nepohnul ani sval. Slova ze sebe doloval s obrovskou námahou. Bylo zřejmé, že hovor rozhodně nepatří mezi jeho přednosti či zásadní dovednosti.

Náhodný pozorovatel by měl nejspíš pocít, že má před sebou sochu. Jenže v těchto končinách žádní pozorovatelé neexistovali. Kolem skály se rozkládala naprostá pustina. Skály, kameny, šterk, občas lišejníky a mechy – podobně to tady vypadalo ještě včera.

Nyní se však ráz končiny podstatně měnil. Od obzoru se sem valily – podobně jako mořské vlny – stromy. Tisíce, desetitisíce

stromů. Na místech, kde donedávna nic nerostlo, teď mohutněl obrovský les. Podivný, nepřírozený, tísnivý černý les. Zatímco v dálce již stromy dosahovaly úctyhodné výše, vpředu rostly nové a nové malé výhonky. Právě tak se nový les posouval dál do vnitrozemí. A budil dojem neskutečného přílivu.

Sven Drak, zkrachovalý vojevůdce a neúspěšný intrikán, původem z Asgardu, měl z vůle svých vítězných protivníků dožít na dalekém severu. Skončil ve vyhnanství na vzdáleném Ostrově ledu obklopeném chladným oceánem. Jen tam mu bylo dovoleno se usadit – daleko od bohatých obchodníků, daleko od rušného života, daleko od mocných a vlivných panovníků a šlechtických rodů. Pouze tam měl žít, pokud to dokáže. Především tam měl zemřít.

Takže pokud je v tuto chvíli na nejsevernější výspě pevniny, v místech, která patří k Vanahéimu, jež sousedí s jeho rodným Asgardem, pokud dokázal opustit ostrov, kam byl vysídlen – už to je známkou čehosi neuvěřitelného. Smrtonosný úder jeho magického lesa sice přijde o něco později – to až vyrostou a dozrají ještě další obrovité lesní plochy – nicméně skutečností je, že Sven Drak zahájil svůj velký návrat. Návrat na pevninu. Návrat do míst, která se kdysi tvářila, že jim nestojí za pohled.

Brzy se však skloní před jeho úžasnou mocí. Sven už se nemůže té chvíli dočkat. Je netrpělivý. Cítí totiž, že jediné, čeho se mu doopravdy nedostává, je čas. Čas, ten hraje proti němu. Naštěstí i v tomto případě si ví rady...

Svenovi se podařilo něco neuvěřitelného. Právě na dalekém severu, v místech, o nichž většina lidí z jihu je přesvědčena, že vůbec neexistují, právě tam získal sílu. Sílu, po jaké vždy toužil, v jakou doufal, již hledal a po většinu svého ne zrovna úspěšného života nenacházel. Právě v končinách stejně tak pustých jako ledových objevil zcela neočekávaně – a po nemalých útrapách – způsob, jak se triumfálně vrátit do světa, který ho odmítl.

Je přesvědčen, že našel nezbytnou výzbroj, aby nepřátelé v posledních okamžicích svého života pochopili, jak byli pošetilí, když věřili, že Svena Draka mohou jednoduše zajmout a zlikvidovat. Už před sebou vidí, jak všechny ty zdánlivě mocné a především zpupné

země a zemičky daleko na jihu podléhají soustředěnému náporu jeho přízračné armády, jak mu podléhají, jak se mu jejich samolibí vladaři koří, jak se jejich hlavy kutálejí z popravčích špalků, jak se ozbrojené hordy, které měly ty bláhové vladaře ochránit, mění na hromady odporného slizu...

Hranice lesa se dál přibližovala – malé stromy, vlastně jen nepatrné výhonky, už okupovaly i úzký, protáhlý kaňon před pozorovatelnou, na níž jako vojevůdce teď Drak stál. Skalák po jeho boku mlčel, snad znovu dočasně vrostl do kamene.

Nebyl to běžný severský jehličnatý les. Na to stromy rostly až příliš rychle. Ale nejen to. V okamžiku, kdy se tyčily do zhruba dvacetimetrové výše, podstupovaly nevídanou proměnu. Nejprve z nich opadaly všechny větve. Zůstal jen holý kmen, který začal zvětšovat svůj objem, jako by jej kdosi nafukoval. Výsledkem byl neforemný kyj, který se směrem vzhůru rozšiřoval.

Hlavní tajemství však nebylo patrné ještě ani v tuto chvíli. Skrývalo se v nitru torza stromu, zrálo a sílilo – a živilo nemalé naděje, jimiž se Sven Drak opájel.

Jestliže pod skalou se za chladným severským sluncem natahovaly nizoučké rostliny, z míst vzdálenějších od pozorovatelný se ozývaly zvuky připomínající rachot padajících balvanů. Tam již stromy zrály a s ohlušujícím praskotem shazovaly větve. Dál potom mohutněly a bobtnaly.

Některé stromy začínaly pukat – Drakova armáda se začínala pomalu, ale jistě formovat. Ze znetvořených kmenů byli připraveni vystoupit hrůzostrašní bojovníci... Až přijde čas, právě s nimi vyrazí na jih.

Byli prvním počinem na cestě k zašlé slávě a netušené moci. Sven Drak, kdysi voják a druhořadý čaroděj, dnes mocný mág, byl pevně rozhodnut – vyzve svět na souboj.

A nejen to.

Věděl, že na souboj musí vyzvat také nemilosrdný čas, který mu byl vyměřen. Donutí čas – podobně jako země na jihu – k ústupu, opět vstoupí do časů mladosti. A zároveň nesmrtelnosti.

Potřebuje k tomu jediné – setkat se s Cimřeňanem Conanem.

Setkat se s nejvěhlasnějším bojovníkem hyborského věku a vlastní rukou ho usmrtit. Jen tak se černý magický kámen, zdroj Svenovy současné síly, dočká požadované oběti a Svenovi splní velké přání. Daruje mu nevyčerpatelnou zásobu sil a nesmrtelnost...

Sven byl skálopevně přesvědčen, že má dost prostředků, aby Cimřeňana vypátral a dopravil k sobě na daleký sever. Ostatně Conanovi už je na stopě jeho spolubojovník z časů neúspěšného spiknutí v Asgardu. Bývalý korzár Dagg, všeho schopný dobrodruh, byl do vyhnanství na ostrov plný ledu poslán společně se Svenem. Podobně jako on tu měl bídně zahynout. Bohové však při jejich nepřátelích nestáli dlouho – dnes jsou oba vyhnanci mnohem silnější.

Sven nyní vládne neskonale mocnějšími kouzly, než s jakými se pokoušel posílit armádu spiklenců, jež se nakonec ukázala být jen bandou zbabělců a zrůdců. Jeho přemožitelé se mu smáli, tvářili se, že ho ani nemohou brát vážně. Snad i proto nepatřil k těm poraženým, kteří za spiknutí zaplatili životy. Svena – a také Dagg – vyhnali daleko od jejich domoviny, jako by jim ani nestáli za ránu mečem. Jako by je chtěli pouze potupit – a uvrhnout do mrazivých předsmrtných muk.

Nikdo z jejich nepřátel ani ve snu nepředpokládal, že přežijí. Svenovi je víc než jasné, že v plánu byla i jejich smrt. A to taková, která z nich nejen neudělá mučedníky, ale jež po nich dokonce nezanechá ani prchavou vzpomínku.

Nikdo z jejich nepřátel ani v nejdivočejším snu nemohl předpokládat, že by Sven a Dagg mohli z bezvýchodné situace vyjít dokonce posílení!

A přece – stalo se!

Sven s pýchou hleděl do údolí plného obyčejných i přízračných stromů. Občas krátce zalapal po dechu. V těch okamžicích mu ruka sama od sebe vystřelovala ke hrudi – snad aby mírnila nepříjemný tlak na prsou. A tehdy Svenovy myšlenky stále častěji – a naléhavěji – mířily k Daggovi.

Musí svou úlohu zvládnout!

Musí přivést Conana!

Barbar musí zahynout Svenovou rukou, jež bude svírat stříbrný nůž!

Při těchto úvahách Svenovu tvář zbrázdil zlý úsměv. Dagg už, díky černému magickému kameni, ví, kde má Cimmeřana hledat. Dagg je navíc vybaven skvělými prostředky, s jejichž pomocí Conana dopraví k břehům severního moře neuvěřitelně rychle. Zde už na ně bude čekat loď...

Dagg je přesvědčen, že Conana přelstí. „Dalekou cestu na sever se mnou podnikne dobrovolně,“ vykládal Svenovi ještě na ostrově. „Bude mít pocit, že nemůže odmítnout pomoc – a navíc ho přesvědčím, že na tom také zbohatne,“ usmíval se bývalý korzář. „Conan mě navíc zná. Dost dobře mě zná... Určitě mi bude důvěřovat!“

Snad se Dagg nemýlí. A kdyby náhodou ano, tak se Sven důkladně pojistil. Jedna podstatná okolnost totiž zůstala bývalému korzářovi, který se před lety plavil po mořích s Cimmeřanem a nyní je už sedmý rok v Svenových službách, zcela utajena.

V případě přímého souboje s Conanem – a zejména v případě nenadálých komplikací a hroziícího nezdaru – přestane být Dagg sám sebou. Za takových nepříznivých okolností se z korzára stane děsivý přízrak, který zcela určitě dokáže Conana vlákat do pasti, z níž už nebude úniku. A dokáže ho zajmout... Sven totiž nepotřebuje, aby barbar zahynul někde daleko od něho, potřebuje ho živého...

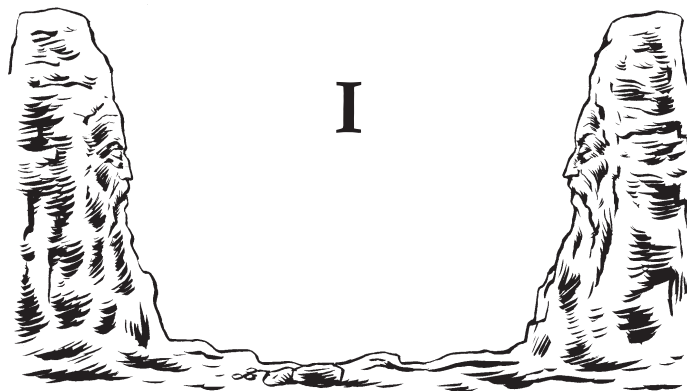
Dagg neví, že pokud chce sám přežít, musí co nejrychleji uspět...

Sven doufá, že se to jeho bývalému společníkovi, dnes otroku, podaří. Pokud ne, jeho chyba. On už pak Dagg stejně potřebovat nebude. Dostal rozhodující úkol, tak at' se snaží. Co se s ním stane, není ani trochu důležité.

Ostatně – svědka a připomínku minulého neúspěchu Sven oželí docela rád...

Čas, kdy svět i čas vyzve na souboj, se nezadržitelně blíží...

Ano, cítí se už na to dost silný.

Mírně zvlněnou krajinou jel na koni vysoký muž. Na první pohled bylo zřejmé, že jezdcem je voják. Opatřovanou, na mnoha místech děravou drátěnou košili formovalo vypracované, svalnaté tělo. Nad širokými rameny se po okolní pustině s osamělými stromy a suchými křovisky rozhlížela hlava se smělým pohledem modrých očí, bojovně vysunutou bradou a hřívou havraních vlasů. Muž nespěchal.

Směřoval k pásmu hor, jejichž vrcholy se rýsovaly na dalekém obzoru. Daleko za zády měl moře – naposledy na jeho modrozelené vlny hleděl přede dvěma dny – a nejbližším cílem jeho putování byla soustava pohoří, která na severní hranici oddělovala Shem od Kothu.

Muž zamířil k obzvláště rozložitému olivovníku, který poskytoval dostatek stínu. Široko daleko nebylo podobný strom vidět. Slunce se nacházelo v nejvyšším bodě své cesty a nemilosrdně střílelo zlaté šipky na beztak již vyprahlou krajinu.

„No tak dobře, napijeme se. Máš určitě mnohem větší žízeň než já,“ oslovil muž zvíře pod sebou.

Černý hřebec jeho slovům patrně rozuměl, protože takřka okamžitě se u stromu zastavil. Muž křepece seskočil a požitkářsky se protáhl – jako by za sebou neměl dva dny v sedle, jako by ty dva dny nebyl ustavičně sužován vedrem a vichrem, který vše živé vysoušel a zasypával jemným pískem a prachem.

Kůň se pokoušel ušknout suchou trávu pod stromem. Na rozdíl od poměrně svěže zeleného listí na větvích byla šedohnědá. Ušchlá a tvrdá. Muž si sedl na jeden z vyčnívajících kořenů, který byl těsně nad zemí prohnutý do podoby luku. Zadíval se vzhůru – košatá koruna vytvářela příjemnou ochranu před slunečními paprsky.

„Vlastně nám nic nechybí,“ pokračoval jezdec v samomluvě.

Kůň, jakmile uslyšel pánova slova, se okamžitě otočil a tvářil se, jako by s tvrzením beze zbytku souhlasil. Moudrýma očima pozoroval jezdcovo počínání – možná se pokoušel uhodnout, co bude následovat.

Muž sáhl do koženého vaku pro sušené maso a láhev, ve které namísto vína byla už jen obyčejná voda. Lokl si – a slyšitelně vzdychl. Přece jim něco chybí...

Jen co se opřel o kmen letitého stromu, ucítil, že se propadá do náruče spánku. Ten pocit přišel až překvapivě rychle. Necítil se unaven... Před očima se mu teď mihaly větve olivovníku, brzy mu připomínaly útlé ženské ruce, které před jeho užaslým pohledem malovaly do vzduchu neznámé obrazce a symboly...

„Conane,“ uslyšel z nesmírné dálky.

Volá ho někdo? Pokusil se procitnout a vstát, ale nepodařilo se mu to. Sledoval splet' rukou a jejich neznámá znamení. Vzápětí se výjev před jeho očima změnil – zmizely větve i ruce, pozoroval teď výjev obkroužený něčím, co se podobalo oválnému rámu. Obraz v tomto rámu ovšem chyběl, nebo byl jeho očím nečitelný. Ovál totiž objímal plochu vyplněnou mléčně bílou mlhou...

„Conane,“ uslyšel znovu – a o poznání zřetelněji.

Konečně vstal. Opravdu? Nebyl si jistý, jestli tak učinil do-

opravdu, nebo pouze v tom podivném snu, který se ho tak rychle, skoro až neurvale zmocnil.

Kruhový obraz byl teď těsně před ním – vystupovala z něj dívčí postava.

„Conane,“ volala k němu tichým hlasem.

Conan i ve snu podvědomě sáhl po meči. Jeho barbarický instinkt mu hlásil, že je třeba bránit se. Být ve střehu. Probudit se. Čelit kouzlům...

Dívka se mu vzápětí začala před očima rozplývat...

„Conane,“ zaslechl opět. Tentokrát však jeho jméno vyslovil muž.

Cimmeran byl nadále v moci snu – zřetelně si uvědomoval, že se chce svých vidin zbavit, ale ani toto uvědomění nic na věci nezměnilo... Nejvíc ze všeho ho teď provokovala nenadálá proměna. Dívčí hlas vystřídal hlas mužský. Drsný, trochu skřípavý. Conana především napadlo, že ten hlas neslyší poprvé. Kdesi v zasutých komnatách paměti měl jeho barvu uloženu. Cítil – skoro už věděl – že majitel toho hlasu mu byl kdysi velice blízký...

„Varuju tě... Conane... Dej si pozor...“

Mužský hlas opět na chvilku překrylo dívčí volání. Vlastně varování. Znovu k němu spěchala útlá tmavovlasá dívka – jenže po pár krocích se proměnila v mužskou postavu. Proměnila možná nebylo nejpřesnější označení – bylo to, jako by se dva obrazy prolínaly, soupeřily se sebou. Vzápětí opět měla navrch mužská silueta. Ještě ji neviděl příliš zřetelně, bylo ale zřejmé, že ten podivný muž má téměř zlaté vlasy...

Bylo to celé zvláštní, moc zvláštní. Barbar se cítil, jako by náhle padl do léčky, jako by mu někdo neviditelný hodil pytel přes hlavu – a on se marně snaží bránit. Namísto prudkých výpadů je schopen pouze vláčných, pomalých pohybů, navíc si ani není jistý, jestli bdí, nebo sní...

„Konečně jsem tě našel,“ řekl plavovlasý muž. Byl zhruba o půl hlavy nižší než Conan, ale podobně jako černovlasý Cimmeran i on se pyšnil vypracovanou postavou.

Conan si už byl jistý, koho má před sebou. Ano, kdysi si byli blízcí... Ale teď není čas na vzpomínky. Barbar vnímá, jak se v něm

vaří krev. Cítí se ponížěn. Na tohle existuje jediná odpověď – potrestat opovázlivce ranou mečem. Jenže rukojeť zbraně – zdá se mu – je neuvěřitelně daleko. Není schopen na ni dosáhnout...

„No tak, probud' se,“ uslyšel znovu – a zároveň ucítil, jak jím kdosi zlehka, ale přesto energicky zacloumal.

Conan rozevřel zešíroka oči. Seděl na prohnutém kořenu, opřený o prastarý olivovník. Nad ním se skláněl plavovlasý muž, jehož před chvílí viděl ve snu. Cimmeran konečně dosáhl na svůj meč. Prudce vyskočil. Cítil, že jeho pohyby jsou o něco pomalejší než obvykle. V zádech ho nepříjemně mrazilo. Nemýlil se však. Před ním stál Dagg, bývalý kumpán z korzářských časů. Kdysi si byli poměrně blízcí. Mohli se na sebe spolehnout... Jenže tím se teď nemůže nechat zmást. Daggův příchod byl víc než podezřelý.

Chvilku na sebe mlčky zírali. Vždy, když si byli nablízku, byla jejich společnou zemí paluba loďe a dálkou, již zdolávali, byla nekonečná mořská hladina. V poušti se spolu rozhodně nikdy nepotkali.

„Kde se tu bereš?“ zavrčel Conan. V hlavě cítil nepatrné a především nepatřičné hučení. Další neobvyklá věc. A to pil jen obyčejnou vodu... Musí se mít na pozoru, tady něco nehraje...

„Hledám tě,“ řekl bývalý kumpán z korzářských časů.

„Proč?“ Conan tu otázku položil skoro proti své vůli. Podvědomí ho nabádalo, aby s Daggem nevedl zbytečné řeči, protože už to dávno není jeho společník z korzářské lodi... U barbara ale nakonec zvítězila zvědavost. Každým okamžikem se cítil silnější a jistější, a proto chtěl vědět, co za tím podivným Daggovým příchodem vlastně vězí. Musí se dovědět, co se chystá, před čím se má mít na pozoru. Že by se tu snad potkali náhodou, to bylo nepravděpodobné. Dozví se, co potřebuje. Nepochyboval, že se rozhodl správně.

„Přicházím tě požádat o pomoc,“ vypravil ze sebe Dagg.

Conan tázavě zdvihl obočí.

„Pomoc... A nejen pro mě,“ rychle dodal Dagg a pokusil se o úsměv. Bylo mu jasné, že Conan se má před ním na pozoru. Pochopil, že mu barbar nevěří...

Conan zúžil oči jako šelma před útokem.

„No ano, je to tak,“ pokračoval Dagg. „Pokud jím nepomůžeš ty, nevím o nikom, kdo by to mohl zvládnout. Na koho bych se mohl obrátit.“

„Jim? Komu mám pomoci?“

„Musíme na sever... Daleko na sever... Do míst, z nichž pocházím... Naše cesta bude dlouhá, ale přesto potrvá jen krátce... Jde o čas... Času máme až příliš málo...“

Dagg při své řeči odvrátil pohled od Conana a hleděl do koruny stromu, který je stínil. Chvillemi hovořil až zbytečně nahlas, aby vzápětí skoro šeptal – několikrát se chytil za hrdlo, jako by se dusil. Brzy se ale uklidnil. Conan na bývalého kumpána hleděl s krajním podezřením. Opravdu se tu potkali náhodou? blesklo mu hlavou. Co se s tím Daggem děje?

„Musíme do Vanaheimu, k Obřímú fjordu. A pak ještě dál... To ti možná nic neříká, ale já se tam na severu, na hranici mezi Vanaheimem a sousedním Asgardem, narodil. Možná si ostatně ještě pamatuješ, odkud pocházím... Ve Vanaheimu i Asgardu jsem doma,“ vyprávěl Dagg opět klidným hlasem. Teď seděl na vypouklém kořenu on a Conana zkoumavě pozoroval. „Musíme ale ještě dál. Na ostrov v chladných vodách severního moře. Právem se mu říká Ostrov ledu...“

Daggův hlas opět zeslábl. Conan na okamžik kolem korzára spatřil podivný černý stín. Obklopila ho špatně viditelná vířící koule, která se vzápětí rozplynula. Dagg učinil několik nervózních pohybů rukama – a vzápětí už hovořil normálním hlasem.

„Ostrov ledu ovládla černá síla. Zplodila armádu příznaků, která zahubila stovky mých krajanů, statečných lovců... Proti černé síle jsou ale bezmocní. Spoléhají na tebe. Ode mne vědí, že jsi každou situaci, jakkoli bezvýchodnou, dovedl ke zdárnému konci.“

Conan cítil, jak se mu Dagg snaží vlichotit. Celá ta historie, jak mu ji vykládal, byla nějaká podivná... Pak ale Dagg začal hovořit o něčem úplně jiném. „Myslím, že tě mohou zajímat ještě jiné okolnosti.“ Dagg se usmál.

„Co máš na mysli?“

„Odměnu,“ odpověděl plavovlasý korzár. „Jak už jsem řekl,

lovecké osady u Obřího fjordu jsou v ohrožení. Na rybáře útočí cosi nepochopitelného... Popsat se to dost dobře ani nedá... Nikdy nic podobného nespátřili... Jako by se proti nim spikla příroda. Lesy na ně útočí. Přicházejí z moře a zabíjejí je... Žádám tě – a při dávném přátelství zapřísahám – neodpověz na mou prosbu ne!“ zvolal Dagg a odmlčel se.

Conan si prohrábl dlouhé černé vlasy. Vlastně neměl důvod Daggovu žádost odmítnout. Právě se rozhodoval, jestli navštíví několik dobrých známých v Aquilonii, nebo jestli se po delší době znovu vydá do rodné Cimmeric... Teď má nabídku vydat se ještě mnohem dál na sever. Pravda, Cimmeřani ve Vanheimu většinou nejsou zrovna vítanými hosty, jenže tohle pro Conana nic neznamená.

Vnitřní hlas jej ale varoval, že s Daggem není všechno v úplném pořádku. Korzár ho zve nejen do země Vanirů, ale zároveň i mnohem dál na sever, až někam do končin, kde snad lidé ani žít nemohou... A proč by měl Vanirům pomáhat právě on? V nouzi sice nikdy nikoho neodmítl, jenže tahle věc je mu podezřelá. Proti komu by měl rybáře bránit? Co jim vlastně hrozí? Dagg to nejspíš nemá v hlavě úplně v pořádku, napadlo jej znovu. Jeho bývalý kumpán právě rukama jakoby odháněl neviditelného nepřítele. Cimmeřan znovu na kratičký okamžik zahlédl prapodivný stín, který na okamžik Daggů pohltil...

Conan si nicméně uvědomoval, že ani on sám ještě není úplně v pořádku. Už nespál, nesnil – přesto své okolí i dávného kumpána vnímal jakoby zprostředkovaně. Mlha, již tak intenzivně vnímal, když před sebou ve snu viděl kruhový obraz, se sice již skoro úplně rozplynula, ale... Přinejmenším tam zůstalo ono skoro. Pořád ještě viděl trochu neostře, nadále mu obrazy překrýval jakýsi lehký opar.

„Zmínil ses o odměně,“ připomněl Cimmeřan.

„Pravda,“ zvolal Dagg a plácl se do čela. „To je, myslím, dost důležitá součást celé historie... Domorodci vlastní spousty stříbrných předmětů – a ještě mnohem víc jantaru. To všechno by mohlo být naše.“ Dagg udělal významnou pomlku. „Buď za odměnu, nebo...“ nedopověděl.

„Rozumím,“ řekl Conan. „A co vlastně po mně chceš?“

„Aby ses postavil do čela armády, kterou mí krajani dávají dohromady...“

„Jenže s čím mám vlastně bojovat? S lesy, které vystupují z moře? Se stromy, které zabíjejí lovce? To přece nedává smysl!“ Čím víc otázek Conan vyslovil, tím spíš se přikláněl k myšlence, že se jeho bývalý druh zbláznil. Tak to bude. Nejspíš na něho působí nějaká tajemná kouzla. Možná potřebuje pomoc spíš on sám než lovci na vzdáleném severu... Ostatně, kdoví jestli tihle lovci nežijí pouze v jeho chorobných představách...

Conan se zašklebil. Konečně si udělal jasný úsudek.

„Vše se dovíš,“ ozval se Dagg. Patrně vycítil Conanovy rozpaky. Místo odpovědi ale převedl řeč na jiné téma. „Podívej se,“ řekl a dotkl se olivovníku. Silný kmen podélně protínala rozměrná prasklina. Conan byl ochoten přísahat, že tam ještě před chvílí nebyla.

„Pohled,“ zaslechl Daggův hlas. Zněl teď jakoby z nesmírné dálky.

Conan stál těsně u praskliny. Ne, ne, opakoval si pro sebe – ale nebyl schopen od stromu odejít. Vzápětí ucítil, jak do něho bývalý kumpán vrazil. Vzepřel se. Napjal všechny síly, až mu na rukou i na krku vystoupily žíly.

Když pohlédl na Daggů, spatřil obraz, který s ním oťásl. Byl to další ze sotva postřehnutelných vjemů, ovšem opět potvrzoval Cimmeřanovo neblahé tušení. Plavovlasý korzár je pod vlivem magických sil... Daggů teď neobklopoval černý stín, Dagg se tvářil až nelidsky klidně, ačkoliv spolu zápolili, jenže jeho tvář na okamžik přestala připomínat bývalého korzára. Conan na chvíli dokonce spatřil tvář, která už nebyla lidská. V kratičkém záblesku se bytost těsně vedle něho zdvojnásobila a místo hlavy zahlédl podivný kulovitý útvar s dobře viditelnými tesáky...

Všechno trvalo nesmírně krátce...

Právě v té chvíli se s barbarami celý svět zhoupl a zakroužil. Strom náhle nestál vedle něho, ale byl kdesi hluboko pod ním. Prasklina se na něho šklebila jak tlama zvířecí nestvůry. Nebylo se čeho chytit. Padal...

Málem znovu ztratil vědomí. V hlavě mu hučelo, slyšel chór všech mořských větrů, snad v tom byl i zpěv severských lesů...

Myšlenky se rodily a zmíraly. Je snad Dagg čaroděj? Nebo přízrak, který se skutečným korzárem nemá už nic společného? Odpovědi neznal, nicméně fakt, že se ocitl v osidlech kouzel, byl mimo jakoukoliv pochybnost. Po zádech mu přeběhl mráz. Ačkoliv kouzlům byl za svůj život nucen čelit už mnohokrát, nadále je považoval za cosi nesmírně cizího, zákeřného, s čím nelze souhlasit a jen stěží zápolit.

Cítil, že se musí bránit. Zatím ovšem nevěděl jak.

Neměl tušení ještě o jedné okolnosti.

Jen co se prasklinou zřítíl do nitra olivovníku, skočil Dagg za ním – a strom vzápětí zmizel ze sluncem rozpálené pustiny, jako by tu nikdy nebyl.

Na jeho místě zůstal pouze Conanův opuštěný kůň.

Dočasná ztráta vědomí a nepříjemné pocity trvaly jen krátce. Conan se ohlédl a spatřil Dagg za sebou. Oba stále ještě byli v puklém kmeni. Plavovlasý muž měl opět svoji obvyklou podobu, ale Cimřeňan nemohl z paměti vypudit obraz, který krátce před tím spatřil.

Musí ho zabít! Dagg musí zabít, opakoval si Cimřeňan v duchu. Dosud ale vězel v nitru olivovníku a cítil, že se nedokáže ani pohnout. Přesně takto to vypadalo, když k němu Dagg přicházel po shemské poušti. Vše se změnilo až poté, kdy mu Dagg pokynul, aby nedobrovolný úkryt opustil.

„U Croma!“ uniklo barbarovi ze rtů, sotva učinil několik kroků.

Kolem stromu, z jehož nitra vylezl, teď byla naprosto odlišná scenerie. Shemskou rozpálenou pustinu vystřídal chlad země oplývající jehličnatými hvozdy a vlhkými skalami. Conanovi výjev trochu připomněl rodnou Cimrii a její zalesněné hřbety. Zdejší vrchy měl v tuto chvíli jak na dlani – s Daggem se právě nalézali na vyvýšenině. Stáli na rozlehlém skalním bloku, který výrazně čněl nad rozlehlým údolím.

Kam oko dohlédlo, viděl Conan oblé křivky prastarých pohoří, několik mnohem vyšších vrchů pokrytých ledovci, spousty ostrých skalních útesů – a především temné koberce lesů.

„U Croma,“ zopakoval Conan. „Kde to jsem?“

„Daleko na severu,“ připomněl Dagg.

„Daleko na severu,“ zopakoval Conan a zpytavě pohlédl na společníka. Nic mu ta odpověď neříkala.

Vzpomněl si na olivovník. Cítil, jak i navzdory chladu, který na oba zaútočil, se v něm začíná vařit krev. Ten zatracený Dagg s pomocí kdovíjakých zaklínadel ho sprostě unesl! Jeho, Conana z Cimrie! To nemůže zůstat bez trestu.

„Nezlob se,“ zašeptal v tu chvíli Dagg a maličko se přikrčil. „Moc tě tu potřebujeme...“

„Odkdy se staráš o nějaké nebožáky z konce světa? Ty! Zrovna ty!“ skočil mu barbar do řeči. „Kdo vlastně jsi?“ zeptal se.

Blondřák rozhodil rukama – jako by se Conanovi vzdával. „Lidé se mění. Vrátil jsem se do krajiny severních fjordů. A jelikož mí krajani vědí, že tě znám, požádali mě...“ málem se zajkl.

Conan vychládal. Na svou otázku sice odpověď nedostal, ale po pravdě řečeno ani neočekával, že by ji dostat mohl. Jeho hněv se teď pomalu, ale jistě znovu dostával do rovnováhy se zvědavostí. Ocitl se v místech, po nichž netoužil, dostal se do míst, která jsou prý sužována nepochopitelnými přízraky – a především dostal se sem s mužem, který navzdory řadě společně prožitých osudů nebudí ani trochu důvěru. Musí začít jednat.

„Tam za těmi kopci,“ ukázal Dagg přímo před sebe do míst, kde krajíně vévodilo obrovské údolí s modravými kopci na horizontu, „jsou Temné vrchy a za nimi Obří fjord...“

Conan si vzpomněl, co o tomto místě Dagg vyprávěl – právě u Obřího fjordu číhá smrtelné nebezpečí!

„Ty se postavíš... do čela... armády...“ Dagg se snažil pokračovat ve výkladu, ale zdálo se, že najednou není schopen formulovat věty, že stále zoufaleji hledá slova. Pouze ukazoval před sebe – někam do skal – a zíral přitom na Conana. Cimřeňanovi se navíc zdálo, že Daggův zrak jím prochází, že dávný korzář ho vlastně ani nevnímá.

Je to tak, napadlo najednou Conana, v první řadě bych přece jen měl asi pomoci Daggovi...Třeba není útočícím přízrakem, ale něčí obětí...

Conan se přesto podíval směrem, kterým Dagg ukazoval. Na okamžik se mu zezdalo, že mezi balvany zahlédl jakési vířící stíny. Podobné, jaké už několikrát Dagg obklopovaly. Právě v ten okamžik Dagg znovu promluvil.

„Shromážďujeme vojsko... Domorodci... Se zbraní v ruce... Nasedneme na loď... Na ostrov... Do míst, kde se zlo rodí... S tebou... S tebou to dokážou,“ vyřázel Dagg ze sebe. Držel se při tom za hlavu.

Po chvíli dodal normálním hlasem: „Věřím, žes mi porozuměl. Jsou tu lidé jako my – mají právo na život. A navíc – budeme čelit nebezpečí, které by časem mohlo zasáhnout i kraje daleko odsud. Vyhnout se mu nemůžeme. Je naší povinností...“ Dagg opět větu nedokončil. Zarazil se – a slabě pousmál. „Od bývalého piráta znějí podobná slova asi dost podivně,“ připustil již naprosto plynně.

Conan se rovněž usmál – ale jen proto, aby Daggovi odpověděl, aby nějakým viditelným způsobem na jeho proslov zareagoval. V duši cítil rostoucí tlak. Všechny smysly mu napovídaly, že se kolem něho odehrává cosi znepokojivého, něco, co zatím neumí ani pojmenovat, co ho ovšem nutí být neustále ve střehu. Všude tu cítí plížící se nebezpečí. Mnohem silnější, mocnější, zákeřnější, než kým je jeho plavovlasý únosce...

„Jsem unavený,“ řekl Dagg náhle a sedl si na ploché kámen. „Hrozně unavený. To se ani nedá popsát.“

Conan cítil, že napětí v jejich blízkosti se opět o něco zvýšilo. Vzduch se – i přes zdejší chlad – doslova tetelil přítomností neznámé síly.

„Měli bychom vyrazit nejkratší cestou do míst, kam jsi mě zval,“ řekl rozvážně Conan. „Do Obrího fjordu, na loď,“ připomněl.

Nemůže tu přece jen tak zůstat stát. Buď co nejrychleji Daggovi uteče, pokud ho rovnou nezabije, a vrátí se na jih – nebo začne rozplétat příběh, který plavovlasý korzár tak zmateně načrtl. Možná že jedno souvisí s druhým. Především musí zjistit, koho má před

sebou a co má tenhle zmatený příběh vlastně znamenat. Cítil, že ho podobné otázky naplňují vzrušením. Bylo to něco jiného než bezcílné bloumání po Shemu či Aquilonii, které zažíval v uplynulých dnech. Ostatně jeho dobrodružná povaha už potřebovala změnu.

„Ano, jistě,“ odpověděl Dagg slabým hlasem. „Hned vyrazíme. Hned...“

Zatímco Dagg Conana ujišťoval, že budou pokračovat v cestě, dál seděl na plochem kameni a nehýbal se.

„Je něco v nepořádku?“ zeptal se Conan.

„Ne. Není,“ odpověděl Dagg a pokusil se vstát. Pokus to byl ale neúspěšný, protože jen co nadzdvihl své tělo, okamžitě těžce dosedl zpět. Podíval se na Conana vyděšeným pohledem. Conan bedlivě sledoval, jestli opět nespátí Daggovu proměnu v ostnatý přízrak – ale nic podobného teď nespátí. Dagg seděl na kameni a bojoval s neznámým protivníkem. Alespoň tak to Conanovi připadalo. Netušil, jestli má či vůbec může nějak zasáhnout.

Po chvíli Dagg přece jen přemohl neznámou tíži; vstal, pokynul Conanovi a vydal se z návrší nad srázem, odkud byl krásný výhled, směrem k nedalekému skalnímu bludišti.

Již na samém počátku bludiště Conan spatřil úzkou cestičku, která mizela za nejbližšími skalními bloky.

„Stežka nás dovede dolů do údolí. A pak podle řeky se dostaneme...“ začal Dagg popisovat nejbližší trasu.

Conan v tu chvíli pohlížel nejen na postavu svého průvodce, která zůstala stát nakročena, ale opět si všiml podivných stínů ve skalách. Zprvu pouhé šmouhy nabývaly na objemu a stále zřetelněji vířily – před pozorovateli se tak před skalním pozadím těsně nad zemí pohybovalo něco, co se už dost zřetelně podobalo černé kouli. Barbar tasil meč. Přikrčil se jak šelma připravená ke skoku. Rozhlížel se kolem sebe, ale kromě Daggova podivného koule tu nic jiného v pohybu nebylo.

Conan napjatě sledoval nejen podivuhodný úkaz, ale i svého plavého průvodce. Dagg stál na místě jak přikovaný a chvěl se po celém těle. Kulový útvar se k němu blížil – vzápětí ho zcela obklopil. Tentokrát ale nepřipomínal pouhý stín, na chvíli to

vypadalo, jako by Dagg vrostl do temného skaliska. Korzár vzápětí klesl k zemi.

Conan se instinktivně přikrčil, na únik ale ani nepomyslel. Jednak nebylo kam, jednak se ocitl v naprosté časové tísní. Navíc cítil, že by se měl pokusit bývalému druhovi pomoci. Ale jak? Již mnohokrát zažil utkání s podivuhodnostmi, jež povstaly z dílen mágů, již mnohokrát s podobnými monstry vybojoval vítězné duely – ale vířící tmavý mrak se nezdál být nejvhodnějším protivníkem, jehož lze zdolat nezměrnou silou a vůlí.

Mračná koule se řítila k Cimmeřanovi.

Náhle ustala v pohybu. Nejenže se v tuto chvíli přestala ke Conanovi přibližovat, dokonce se zdálo, že splaskává, ztrácí na mohutnosti. Po pár okamžicích již vedle Dagg byl k vidění poměrně malý obláček. Dál se smršťoval, až nabral rozměrů lidského těla.

Conan byl vzápětí ke svému nemalému úžasu svědkem záhadné proměny. Mrak houstl a postupně přeléval své proměnlivé tvary.

„U Croma,“ uniklo Conanovi.

Před ním stála dívka se zářícíma očima barvy jantaru. Její protáhlou tvář lemovaly dlouhé havraní vlasy.

Dívka Cimmeřana mlčky pozorovala. Ale jen chvíli.

„Jmenuji se Arzala, Conane,“ řekla. „Hrozí ti obrovské nebezpečí. Sleduji tě už od shemské pouště – tam jsem ovšem ještě neměla dost sil, abych tě byla schopná oslovit. Tam měl převahu můj nešťastný bratr. Až tady jsem to dokázala,“ vychlřila ze sebe.

Conan pozoroval dívčino pružné tělo. Tohle byl, u Croma, mnohem pohlednější vyslanec než Dagg. A ty oči! Planuly v nich zřetelné plameny, barbar cítil sálavý žár, který mu rozpaloval krev... Ten pocit ovšem trval jen kratičký okamžik. Conan svíral v ruce meč a čekal, kdy se dívka promění v nějaký děs. Třeba v úplně stejný, v jakém spatřil Dagg. Nevěřil, že má před sebou mladou ženu, nevěřil, že je pravda to, co právě vidí na vlastní oči...

„Je to pravda. Nejsem přízrak. Chci ti pomoci,“ ozvala se dívka. Jako by dokázala číst Cimmeřanovy myšlenky.

„Hrozí ti nebezpečí,“ zopakovala, „ale je dobře, že jsi tady.“

„Dagg je opravdu tvůj bratr?“ zeptal se barbar.

„Nevlastní,“ přisvědčila Arzala.

„S Daggem jsme zažili pár společných dobrodružství na mořích. Ale o tobě jsem nikdy neslyšel. Dagg se nikdy ani slovem nezmínil, že má sestru. Kdo vlastně jsi?“ chtěl vědět Conan.

„Třeba se nechtěl chlubit, že má sestru čarodějkou,“ odpověděla dívka.

„Ty jsi...?“

„Ach ano, ale teď není čas na dlouhá vyprávění,“ skočila Arzala Cimmeřanovi do řeči. „Zkus mi věřit. Jen tak můžeš pomoci sobě i ostatním. Pojď, více ti řeknu cestou. Musíme odsud co nejrychleji pryč,“ zdůraznila Arzala.

Ukázala směrem k úzké cestičce do údolí.

„Ale co bude s Daggem?“ zeptal se Conan. Plavovlasý muž dál ležel bez hnutí. Nebylo na něm patrné žádné zranění, nicméně Cimmeřan si nebyl jistý, jestli je jeho bývalý druh ještě mezi živými.

Dívka nechala jeho otázku bez odpovědi.

„To tě tvůj bratr ani trochu nezajímá?“ podivil se Conan. „Oba se neustále oháníte slovy o pomoci kdoví komu... V tom se vlastně nelišíte. Oba se tváříte, že dokonce účinně pomáháte i mně samému – nebo to máte v úmyslu... Už mám ale těch vašich dobrých skutků až po krk. Pověz,“ naklonil se k dívce a zlehka se dotkl jejích vlasů, „proč bych měl věřit tobě víc než Daggovi? Proč?“

Dívka štíhlými dlouhými prsty přejela Conanovi po dlani – ale pak se odtáhla. „Když nevíš, zeptej se svého vnitřního hlasu... Myslím ostatně, že Dagg tě příliš nepřesvědčil. Spíš rozzlobil...“

„...kdežto ty, krásná a tajemná, se u mě nemůžeš nepotkat s úspěchem, tobě nedokážu odolat, co?“ zavrčel Cimmeřan. Pravda, Dagg ho rozzuřil i zneklidnil. Doposud nemá jasno, kým korzár ve skutečnosti vlastně je. Možná se to dozví od této dívky.

„Takhle jsem to nemyslela.“

„Ale já to tak pochopil.“

Chvilku bylo ticho. Pak se Dagg maličko pohnul.

„Vidíš, žije,“ podotkla Arzala. „Máme nejvyšší čas... Jen co

procitne, začne nás pronásledovat. Je to těžký soupeř, vím, o čem mluvím. Vláká tě do pastí... Už to není tvůj kumpán z dávných časů, ani můj bratr z časů klidného dětství. Podobou se nesmíš nechat zmýlit. Je otrokem černé magické síly, která hrozí, že tu všechno pohltí – a že jen tím se nespokojí – chce ovládnout mocné země na jihu... Nedokážu Dagg zachránit, neumím zabránit tomu, co má provést – dokázala jsem ho jen na chvíli přibrzdit. Proto potřebujeme mít náskok. Pojd',“ řekla dívka naléhavě. „Ztratila jsem příliš mnoho sil – Dagg je teď schopen mě přemoci. Jen co se postaví na nohy...“

Dívka uchopila Cimmeřana za ruku a snažila se ho nasměřovat k úzké stezce mizící mezi balvany. Vtom si oba všimli, že Dagg otevřel oči. Vzápětí se zablesklo a následovalo suché prásknutí.

Olivovník, v jehož kmeni se Conan dostal sem na severní pobřeží Vanaheimu a který v krajině chladu a černých jehličnanů připomínal přízrak z jiného světa, jako by ožil. Nejen že pohyboval větvemi, ale nepozorovaně se přemístil k ležícímu Daggovi. Ještě před chvílí byl od něho vzdálen přinejmenším dvacet kroků. Ale teď se již skláněl nad ležícím plavovlasým mužem a dotýkal se ho větvemi na čele. Následovalo několik dalších, tentokrát menších záblesků.

„Co to, u Croma, znamená?“ sykl Conan.

Arzala mlčela. Držela ho za ruku. Chvilku se zdálo, že není schopná udělat ani krok.

Dagg pohnul hlavou – víc zatím nesvedl. Oči měl zeširoka otevřené, snad jimi pozoroval těžké temné mraky, které pluly přes šedou nebeskou klenbu, možná ale viděl něco úplně jiného. Pak se bývalý korzář toporně posadil...

Teprve v tu chvíli se Arzala vzpamatovala. „Honem, Conane. Ten strom ho probudil a posílil. Musíme pryč!“

Cimmeřan zaváhal jen na okamžik – pak se za černovláskou pustil do nitra skal. Jednoznačnou odpověď, jestli se rozhodl správně, po ruce sice neměl, ale k nějakému výsledku dospět musel. Možná ho přesvědčil ten pokřivený starý olivovník. Přenesl ho sem z jihu, teď znovu pomáhá Daggovi, který už zcela určitě není tím

starým dobrým Daggem, na něhož se kdysi mohl plně spolehnout. Je třeba zmizet. A tak tedy poslechl svůj vnitřní hlas. Však ono brzy bude jasněji, byl přesvědčen.

Ještě než zmizeli ve skalním bludišti, stačil se ohlédnout. Dagg už stál – ale Conan si najednou nebyl jistý, jestli to byl opravdu jeho bývalý kumpán, koho zahlédl. Opět v kratičkém okamžiku spatřil přízrak, který se korzárovi nepodobal – tělo měl válcovité, jakoby napuclé, na výšku měřilo mnohem víc než Cimmeřan. Nebyl ale čas na delší pozorování.

Úzkou pěšinou mezi balvany sestupoval společně s pohlednou průvodkyní do údolí – někde na dně obrovského kaňonu by měli nalézt stavby z kamene a hlíny a zejména jejich těžce zkoušené obyvatelé. V tomto ohledu se Arzalino vyprávění shodovalo s tvrzením bývalého korzára. Cimmeřan cítil, že opět – jako již mnohokrát – vstoupil do prazvláštní historie, která ho omotává jak dravá liána či nebezpečný had.

Arzala vedla Cimmeřana bludištěm balvanů. Napravo i nalevo vyrůstaly z kamenného podloží obrovité kamenné sloupy, které bránily v širším rozhledu. V nejvyšších místech rostly nízké, pokroucené jehličnaté stromy, o něco níž se táhla hustá vřesoviště. Zdálo se, že mladá žena jde zcela bez rozmyslu, ale Conan brzy poznal, že spěchá cestou, kterou jistě užívají i jiní lidé. Několikrát totiž byli nuceni překonat bystřinu řítící se z prudkých svahů – Arzala vždy neomylně dospěla do místa, kde přes potok vedla dřevěná lávka.

Mezi kameny a řídkou vegetací se doslova vznášela. Vysoké, ostré kamenné sloupy nechali za zády, obklopoval je teď táhlý svah, řídkce porostlý nízkými křovinami. Neviditelnou pěšinou dospěli až na samé dno dlouhého údolí. Právě zde Conan poprvé spatřil nízká stavení domorodců. Nad zemský povrch vystupovaly vlastně jenom střechy – a i ty byly dokonale maskované drny a trávou.

„Tady žijí Thoronové,“ řekla bez dalšího vysvětlování Arzala. „Ti nám pomohou.“ Učinili pár kroků směrem ke stavením, když se do nich opřel silný vítr.

„To je dech boha Thora,“ prohlásila Arzala. „Thoronové se považují za jeho děti. Thorův dech je silný a životodárný.“

Něco na tom bylo. Conan si povšiml, že v porovnání s celkovým chladem mu vítr ženoucí se údolím připadal málem hřejivý.

Teprve tady se na chvíli zastavili. Oba prudce oddechovali. Rozhlíželi se kolem sebe, ale nezdálo se, že by je Dagg pronásledoval. Naopak se zdálo, že jsou široko daleko jedinými živými tvory.

„Tak a teď mi vysvětli, o co jde. Stručně a jasně. Co se tu děje a proč jsem tady já,“ řekl Conan. „Bez toho dál nejdu. A nezkoušej mě strašit Daggem...“ řekl jednoznačně, i když v hloubi duši byl přesvědčen, že Dagg může být opravdu těžkým protivníkem.

Dívka na okamžik pohlédla na barbara. Oči jí metaly jantarové blesky. Chvilí neříkala nic.

„Dobře,“ ozvala se po chvíli. „Máš na to právo.“

A začala vyprávět o zaledněném ostrově ještě dál na severu. O muži, který se prohlásil novým veleknězem a začal kolem sebe rozsévat zkázu. Zbavil se svého předchůdce, jemuž Arzala sloužila, když se zmocnil bájného černého magického kamene pocházejícího ze žhavého nitra Ostrova ledu. S jeho pomocí chce získat moc nad bohatými zeměmi na jihu – tady ve Vanaheimu právě zkouší svou přízračnou lesní armádu. Domorodcům hrozí, že pokus nepřežijí – někteří zemřou na následky černé nemoci, která invazi podivných stromů doprovází, z jiných se stanou nelidští bojovníci podobní útočným červům, kteří se ve stromech rodí.

„A kdo je tím veleknězem?“ zeptal se Conan.

„Jméno ti nic neřekne,“ hořce se usmála Arzala. „Jmenuje se Sven Drak, je to stařec z Asgardu s pohnutou minulostí...“

„Stařec?“ podivil se Conan. „Takže příliš nebezpečný nebude.“

„Naopak,“ namítla Arzala. „S černým magickým kamenem je jeho moc obrovská. Je to on, kdo pro tebe vyslal Dagg. Právě proto, že už pohlíží smrti do tváře, tě chce zajmout a usmrtit. Ne ale pouze proto, aby se zbavil případného věhlasného protivníka. Od jednoho spojence přímo z veleknězova podzemního skalního chrámu jsem se dověděla, co tvou smrti chce velekněz získat. Když za svitu magického černého kamene stříbrnou dýkou vyjme z hrudi věhlasného bojovníka, muže-lva, srdce a ještě teplé je pozře, získá nejen vlastnosti a schopnosti mrtvého hrdiny, ale i nesmrtelnost.

Takže, Amro,“ oslovila dívka Conana jeho stygjskou přezdívkou, znamenající ‚lev‘ „sám vidíš, že tohle musí být pro Svena Draka mnohem lákavější představa, než kdyby z tebe měl například jen učinit svého otroka.“

Arzala se odmlčela. Hleděla na Conana, který si její sdělení rovnal v hlavě.

„Nový velekněz si musel vybrat tebe. Obětí musí být muž mimořádné síly a odvahy. Pokud by si za oběť vybral někoho průměrného, svit černého kamene by velekněze uskvařil. Tak to stojí psáno v tajných chrámových knihách.“

„Jak vidím, máš velice podrobné zprávy i z míst, kde vládne nepřítel,“ podotkl Conan pochybovačně.

„Nebýt přítele, který patří k chrámovému společenstvu, nevěděla bych skoro nic. Sven učinil z chrámu podzemní pevnost – zbylo už jen velice málo přístupových cest. A i ty velekněz určitě co nevidět odhalí. Takže hrozí, že časem o zdroj svých zpráv přijdu. Proto musíme jednat co nejrychleji... Jak už jsi jistě pochopil, cílem je nejenom pomoci těžce zkušným domorodcům tady na asgardském pobřeží, ale i s jejich pomocí zásah na ledovém ostrově... Musíme Svena zastavit...“

Arzala se nadechla a rozhlédla po okolí. „Dagg tě měl proto přivést na sever,“ řekla. „Nejrychlejším možným způsobem tě dostal sem – čarovný olivovník moře překonat nedokáže. Co mělo následovat, se můžeme jen domýšlet, ale výsledkem měla v každém případě být tvá smrt. A Dagg...“

Mladá čarodějka se zajíkla. „U bohyně Freji, nemůžeme se tu přece donekonečna vybavovat. Dagg se už určitě zotavil a je nám v patách. A možná nejen on. Musíme se mít na pozoru!“

Conan se mračil od usilovného přemýšlení. Něco podobného neměl příliš rád. Lepší by bylo s nepřítelem rovnou změřit síly – jenže zdejší nepřítel nebude z rodu chlapeckých bojovníků. „A jak chcete veleknězovi čelit?“

„Zatím dáváme dohromady statečné muže. A pak zkusíme proniknout do velechrámu... Snad nám při tom pomohou dobří duchové ostrova – a snad i někteří smělí lidé... Nejen z ostrova... Teď

už ale, prosím tě, pojď“, řekla čarodějka. Zamířili k nejbližšímu, do země zapuštěnému domu.

Nebýt silných poryvů větru, utápělo se údolí v naprostém tichu. Ze stavení nepronikal ani hlásek. Okolní krajina – o poznání zelenější než vrchy, z nichž právě sestoupili – působila bezmála idylicky. Přesto Conan jakýmsi šestým smyslem cítil ve vzduchu napětí. Žádný zvuk nebyl k rozeznání ani ve chvíli, kdy stanuli u vchodových dveří z dubového dřeva.

„Jsou dobře ukrytí,“ řekla Arzala o domorodcích a dotkla se kovové rukojeti na dveřích. „Možná odešli do hor – určitě se tu již necítili bezpeční. Černá nemoc už vylidnila nedaleký poloostrov... Prý se tam dvě rybářské osady utkaly s útočnými červy – a od té doby nikdo nespatrił ani jediného muže.“

Pod tlakem Arzaliny ruky se dveře otevřely. Conan očekával, že uslyší skřípot veřeží – dveře ale ustoupily zcela neslyšně.

„Půjdu raději první,“ ozval se Cimmeran a chopil se krátkého meče, který měl po boku.

„Není třeba,“ odvětila Arzala – ale to již oba zaslechli blížící se kroky. V hloubi domu, jehož místnosti se většinou nacházely pod úrovní zemského povrchu, někdo byl. Obyvatele stavení stále ještě neviděli. Podle pravidelných kroků, které zněly dutě a chvílemi přecházely v nepochopitelně drsný zvuk, jako by neznámý vlekl těžké břemeno pískem, bylo Conanovi a Arzale jasné, že zdejší obyvatel se blíží právě k nim. Ke vchodovým dveřím.

„Tak přeče jen ještě neodešli,“ usmála se Arzala a vešla dovnitř. „Budou to naši spojenci. S nimi vytvoříš armádu... Od nich se dozvíš...“ překotně vyprávěla.

Vzápětí zmlkla, jako když utne. A z předsíně poplašeně vycouvala. Stála těsně vedle Conana, který dál svíral rukojeť meče a rovněž nevěřil vlastním očím.

To nebyl domorodec!

Ve dveřích stál neskutečný přízrak!

Zírali na zjevení, které se ohánělo desítkami končetin. Svou soustavou chapadel připomínalo chobotnici. Její snovou suchozemskou verzi. Anebo chodící strom.

Conanovo váhání trvalo jen několik zlomků vteřiny. Jednal bleskurychle. Dříve než chapadlovec vystřelil své bledě zelené chapadlo proti Arzale, vzduch proťalo ostří Conanovy zbraně. Jedno z chapadel – ze všeho nejvíc připomínající nestvůrnou liánu či dokonce oživlou útočící větev – odpadlo.

Přízrak ve dveřích zavrával. Nepatrně k přichozím natáhl další dvě větve – a viditelně se chvěl. Cimmeran na nic nečekal, rychle k šedo zelenému zjevení přiskočil a zasadil mu další rány. Ťal po větvích, které se na něho a mladou ženu malátně sápal. Chodící strom se třásl a vibroval stále silněji. Z odťatých větví odkapávala čirá tekutina.

„Může být jedovatá,“ prohlásil Cimmeran a udělal krok zpátky. Zdálo se, že zjevení zasáhl mnohem citelněji, než sám předpokládal. Chapadlovec totiž učinil ještě několik zoufalých kroků na svých pokroucených chůdách směrem z domu, pak se zcela zastavil – a vzápětí klesl k zemi. Conan při tom zaslechl zvuk, jako když se vítr dere větvemi – nebo jako když naposledy povzdechne smrtelně raněný člověk.

Ten dojem vůbec nebyl nemístný. Chodící strom se před jejich zraky měnil. Nejprve získal mléčně bílou barvu, později celý zřítověl a zprůhledněl. To již Conan i Arzala bezpečně v tom, co připomínalo kmen stromu, rozpoznali lidskou siluetu. Uvnitř chapadlovec ležel člověk.

„U Cromal!“ uklouzlo Conanovi. „Co to je?“ zeptal se a pohlédl přítom na Arzalu. Čarodějnice mlčela.

Chapadlovec se již netřásl. Ležel nehybně, naprosto uvadlý, jak Conana napadlo vzápětí. Sám sobě by už nedokázal odpovédět na otázku, vidí-li v objektu před sebou spíše podivný strom, nebo lidskou bytost. Člověčí silueta ale nebyla úplná.

„Je bezhlavý,“ konečně Arzala promluvila.

„Všiml jsem si,“ odvětil Conan. „Vůbec tomu nerozumím.“

„Je to zlé znamení,“ zamumlala jeho průvodkyně a dál zkoumavě pozorovala nehybně zjevení. Obcházel je ze všech stran.

„V domě ovšem mohou být další,“ napadlo Conana.

Arzala jen pokrčila rameny a dál se věnovala podrobnému

pozorování – jako kdyby byla přesvědčena, že tím přijde věci na kloub.

Lidský trup vězel v padlém kmeni jako doživotní vězeň. Nohy mizely v kořenech, či spíše pokroucených chůdách, na nichž se chapadlovec nemotorně pohyboval. Horní končetiny se ztrácely ve větvích, které nyní zplihle ležely rozhozeny kolem kmene-trupu. Zdálo se, že z každého jednotlivého prstu vyráží jedna větev – ale Conan si vzápětí spočítal, že těch větví je podstatně víc. Řada jich ovšem byla příliš krátkých, vysloveně zakrslých, takže si jich nepovšiml hned.

Největší hrůzu ovšem budila horní část trupu. Namísto hlavy se nad rameny tyčil svazek fialových chapadel – krátkých a silných. Ty se směrem nahoru dále dělily a tenčily. Jejich konce pak obalovala světle fialová, vatovitá hmota. I s malou dávkou obrazotvornosti se pozorovateli mohlo zdát, že má před sebou další korunu stromu – ukrytou v té větší a nápadnější.

„Je to jako strom ve stromu... Jako příšerný kvetoucí strom,“ nahlas uvažoval Conan.

„Máš pravdu,“ přitakala Arzala. „Myslím, že chápu, k čemu tady došlo. Je to naprosto jasné,“ pokývala hlavou. Conan na ni pohlédl s otázkou v očích.

„I tohle území již protivník dobyl. Podobně jako rybářský poloostrov,“ prohlásila Arzala.

Conan přikývl. „Takže... tohle byl původně jeden z domorodců?“ zeptal se v náhlém osvětlení.

Čarodějka přikývla.

„Můžeš jim pomoci?“

Arzala se hořce pousmála. „Takovou moc bohužel nemám,“ zavrtěla hlavou smutně. „Vidíš, proti nám stojí mimořádně silný nepřítel. Snad jen když se zbavíme jeho, pak budeme mít naději, že kouzlo, kterým otročí své protivníky, pomine, jestli mi rozumíš. Jedině v takovém případě máme šanci... Zároveň to ale znamená,“ zamyslela se, „že ani tady nemůžeme zůstat. Musíme dál. Tady nevyřešíme nic.“

Bylo zřejmé, že Arzala horečně přemýšlí. Podle všeho ji sku-

tečnost nesmírně zaskočila. Asi to tu mělo vypadat jinak, napadlo Cimmerana.

Conan si dával pracně dohromady střípky z děsivé mozaiky. Jestli si vše vykládá správně, pak se věci mají následovně: Ze shemské pouště byl unesen daleko na sever. Dagg i Arzala mu shodně tvrdili, že by měl stanout v čele armády a utkat se s jemu blíže neznámým protivníkem. Arzala kromě toho prohlašuje, že Daggem sem byl nalákán ne proto, aby pomáhal nebohým domorodcům, ale aby svou smrtí dopomohl k nesmrtnosti právě tomu zloduchovi, který má zkázu území na svědomí.

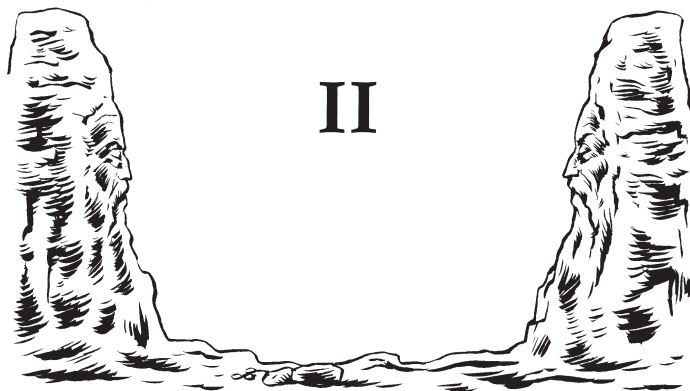
Nejde však jen o osobu nepřítele, ale také o jeho, lze-li to tak říci, vyslance a spojence. Severní pobřeží Vanaheimu už ovládá zlé kouzlo. To vidí na vlastní oči.

Přítom nesmí zapomínat, že velekněz možná doopravdy jen zkouší své síly. Takže chapadlovec, s nímž se tu potkali, byl třeba ještě čímsi nepovedeným, nehotovým. Proto nebylo obtížné netvora zlikvidovat.

Tahle myšlenka a z ní plynoucí poznání bleskla Conanovou myslí naprosto mimoděk. Když nad ní zvažoval, připustil, že situace – hlavně ta budoucí – může být opravdu zlá. Koho potkají příště? Čeká je utkání se spoustou dalších, silnějších chapadlovců? Jsou snad před nimi bitvy, kdy jejich protivníci budou stonásobně nebezpečnější? Co se tu, u Croma, vlastně děje?

„Musíme jít dál, blíž k moři a současně výš do hor,“ vytrhl Conana z chmurných myšlenek Arzalin hlas. „Tam zcela určitě nalezneme nejen další domorodce, ale i spoustu užitečných spojenců. Pojd!“

Conan neměl důvod nevěřit své průvodkyni, a tak oba okamžitě vyrazili.

Arzala spěchala tak, že jí Conan málem nestačil. Procházeli táhlým údolím po břehu řeky, která teď v létě neměla příliš vody. Nánosy šterku a písku táhnoucí se na obě strany podél toku však napovídaly, že jsou období, kdy je řeka mnohonásobně širší. Brzy zabočili po úzké kamenité stezce směrem do kopců, které údolí střežily.

„Pospěš přece,“ zaslechl Arzalu.

Conan zalitoval, že nemá koně... Teprve teď si vzpomněl, že jeho věrný druh zůstal vydán napospas slunečnímu žáru na okraji shemské pouště.

Když konečně vystoupali na vrchol táhlého hřebenu, naskytl se jim nádherný pohled. Za nimi se rozkládalo dlouhé údolí, které před chvílí opustili. Z vrcholu se zdálo být liduprázdné, protože stavení s drnovými střechami naprosto splývala s okolní krajinou.

Na opačnou stranu byl výhled ještě úchvatnější. Svahy porostlé jehličnatými lesy se prudce svažovaly k členitému pobřeží. V dáli

již bylo dobře vidět severní moře. Conan se svým bystrozrakem dokonce rozeznával i hřebeny vln.

„Tím směrem je ten ostrov?“ ukázal před sebe. Vlasy mu cuchal silný vítr, o poznání chladnější než dech boha Thora dole v údolí.

„Ano,“ odpověděla Arzala. Pátrala po neviditelných cestách mezi lesními velikány. Znávala tu každý strom, každou pěšinu i bystřinu – jenže od těch dob se hodně změnilo. Zejména stromů přibylo.

„Hledáš cestu?“

„Nejen to,“ ozvala se dívka. Zacláněla si oči, protože náhle zcela neočekávaně se šedivá vrstva mraků protrhla a krajinu na okamžik osvítilo prudké slunce. „Snažím se zjistit, jestli už tu taky nerostou nebezpečné stromy. Ty, v nichž se rodí útoční červi,“ vysvětlila.

„Dají se ty stromy nějak poznat?“

„Když dozrají, jsou bez větví. Připomínají pak pokřivené, vzhůru se rozšiřující sloupy,“ odvětila čarodějka. „Doufám jen, že si tu velekněz nezkouší ještě nějaká jiná překvapení,“ dodala a pokusila se usmát. Byl to natolik smutný úsměv, že Conan pochopil vážnost situace mnohem pronikavěji, než kdyby mu dívka široce vykládala o dalších úkladech magického protivníka.

Pak Arzala pokynula – a dali se na další sestup. Mířili teď do mělké, široké brázdy, která byla poslední terénní vlnou před konečným spádem krajiny do mořské náruče. Lemoval je pás nižších kopců – zdálky se zdály být tmavé jak stíny.

„Ano, tady všude kolem nás se už rozkládají Temné vrchy,“ poznamenala Arzala.

Kráčeli teď rozlehlou loukou. Podobně jako v údolí se stavením, v němž se Conan utkal s chapadlovcem, i zde rostla překvapivě hustá tráva. Místy jim dosahovala až ke kolenům.

„Také zde často vane Thorův dech,“ vysvětlila dívka. „A právě proto tu rovněž žijí lidé.“

Cimřeňan ovšem stále žádné lidi neviděl. Až po chvíli se všiml terénní nerovnosti, která byla umělá. Opět narazili na pozoruhodná stavení ukrytá v zemi. Na povrchu byla patrná pouze střecha – zde porostlá velice vysokou trávou.

U dalšího stavení si barbar ze všeho nejdřív všiml koně. Pásl

se. Zvíře to bylo poněkud nízké, s dlouhou hřívou – ale zkušené oko válečníka okamžitě poznalo, že kuň to bude určitě mimořádně odolný, navzdory nevysokému vzrůstu silný a vytrvalý. Jen s takovými vlastnostmi se tu dá přežít. Ostatně ani teď v krátkém létě (a za vydatné podpory Thorova dechu) tu nebylo zrovna teplo. O to krutější podmínky tu musí panovat v zimě.

Vzápětí se z podzemního stavení vynořil zarostlý muž. Dlouhé světlé vlasy mu splývaly na ramena a zakrývaly límeček hrubě tkané košile. Díky tomu spíše než Vanira připomínal Aesira, rodilého obyvatele sousedního Asgardu. Na nohou měl obuty vysoké kožené boty – zvláštní na nich bylo, že byly celé pokryté narezlou srstí. Za širokým opaskem měl domorodec zasunut dlouhý nůž. Zblízka bylo patrné, že muž je poměrně mladý. Okamžitě zpozoroval blížící se dvojici.

„Tak jsme se přece našli,“ zaradovala se Arzala a rozeběhla se k domorodci. Ten ji poznal – jeho výraz přestal mít číhavý a nedůvěřivý výraz. Trochu se mu navrátil, jen co pohlédl na Conana. Urostlého Cimmeřana viděl poprvé v životě. Se špatně potlačovanou zvědavostí pohlédl na Arzalu. Ta mu však na nevysslovenou otázku neodpověděla, protože zamířila k dalšímu z domorodců, který vylezl z obydlí pod zemí.

Arzala se blížila k ryšavému muži s obrovským plnovousem. Vlasy měl spletené do mnoha útlých copánků. V rukou držel kulatý štít a krátký meč. Už jen vzezřením budil dojem vůdce.

„Zdravím tě,“ řekla Arzala.

Muž kývl hlavou, ale mlčel. Místo odpovědi ukázal mečem na Conana.

„Kdo je to?“

Ačkoliv mu Conan porozuměl, okamžitě zaznamenal malou odlišnost oproti severské výslovnosti, jež byla vlastní Daggoví či Arzale. Ryšavý muž vyslovoval zvláště chřívě, takže zpočátku měl Cimmeřan dojem, že řekl „Kdo to?“

„Conan z Cimmeric,“ odpověděla čarodějka. Předpokládala, že pouhé jméno i zde na vzdáleném severu řekne některým lidem vše. „S jeho pomocí budeme velice silní... Pokud sestavíme početnou

armádu a získáme na svou stranu některé další spojence, pak s Conanem v čele této armády máme šanci...“

Muž si posměšně odfrkl.

„Nevíš, o čem mluvíš,“ řekl Arzale. „I kdyby měl sílu jako sto turů a byl mazaný jak sto lišek, není tu příliš platný,“ prohlásil. „Síly, té obyčejné mužské síly je tu ještě dost,“ ukázal za sebe. „Tady ovšem sebevětší armáda nemá vůbec žádnou šanci. Vždyť to sama víš. Tak proč sobě i jiným nalháváš...?“ Ryšavec nechal otázku nedopovězenu, pouze pokrčil rameny a odmlčel se.

Ke stavení, kde se stále v klidu popásal malý koník, přicházely skupinky podobně vyhlížejících ozbrojenců. Někteří muži měli meče, další kopí, většinou ale v rukou drželi sekery se širokánským ostřím.

„Conan je skvělý válečník...“ podotkla Arzala. Cimmeřan si všiml, že jí trochu ubylo odhodlání.

„To je možné. To je dokonce jisté,“ přerušil Arzalu Ryšavec. „Pravda, Cimmeřany u nás nevíáme nikdy příliš srdečně, ovšem Conanovo jméno mi opravdu není neznámé... Je to skvělý válečník, to je pravda... Ale pokud snad nejsi ty sama schopná postavit se účinně černé síle, tak je to stále velice málo platné. Získala jsi snad takové schopnosti?“

Arzala se na chvíli odmlčela. „Dobře, máš pravdu, ale někde přece začít musíme. Na ostrově i tady. Anebo jste to snad už vzdali?“

Na poslední otázku Ryšavec zareagoval popuzeným výrazem. „Chlapi z Temných vrchů a od Obřího fjordu se nikdy nevzdávají, to si pamatuj,“ řekl výhrůžně. „Byli jste v Dlouhém údolí? Pod Velkou vyhlídkou?“ zeptal se znenadání.

„Ano,“ odpověděla Arzala.

„Jistě, přicházíme právě odtud,“ vmísil se Conan do hovoru. Snadno se domyslel, k jakému místu patří jméno Dlouhé údolí. Už ho nebavilo mlčet. Stále víc a víc ho popouzel tón, který muž v hovoru s jeho průvodkyní užíval. V postavení, v jakém se ti nebožáci zjevně nacházejí, by si něco takového měl rozhodně odpustit, napadlo barbara. Měl by být, u Croma, vděčný už jen za ochotu

pomoci... Nebo ho přiměje, aby měl proč mít před Cimřeany posvátnou hrůzu...

„Jistě, jdeme odtud. A co má být?“ zopakoval Cimřeán zvucným hlasem. „Potkali jsme se tam s podivným přízrakem – napůl člověkem, napůl stromem... Arzala ten přízrak nazvala chapadlovec... Víš snad, co to znamená? Bojujete právě s takovými nepřáteli? Obáváte se jich...?“

Ryšavec chvilku hleděl Conanovi upřeně do očí. Bylo to, jako by spolu mlčky měřili síly. Nejspíš to, co z barbarova pohledu vyčetl, vůdce uspokojilo, protože se rozhodl Conanovi odpovědět.

„Území pod Velkou vyhlídkou je dobité, zničené, prosáklé je dem zhoubného kouzla. Taková je má odpověď. Viděli jste dost – a přece jen zlomek celé hrůzy, která se na nás valí... To, čemu říkáš chapadlovec, je jen část pohromy, která nás zabíjí. Je to zrůdné, ale poměrně neškodné. Ne, takových přízraků se nebojíme. Obáváme se ale všeho, co je doprovází. Černá nemoc už zabila desítky našich mužů a žen. Několik rybářů se proměnilo v chapadlovec a brzy zemřelo také. Zdá se, jako by tu už všechno bylo nakažené... Možná že už i ty sám jsi zasažený chorobou a brzy se budeš podobat nešťastníkovi, jehož jsi zahlédl... Nebo snad,“ otočil se k Arzale, „máš dost síly čelit takovému kouzlu?“

Arzala neodpověděla.

Conan rovněž mlčel. V duchu si jen přiznal, že situace je nejspíš ještě mnohem horší, než si myslel.

Zhruba třicetčlenná skupina v čele s Ryšavcem a Conanem byla již druhý den na cestě do severní části Temných vrchů. Cílem byl dobře ukrytý přístav – podle Ryšavce nepodlehł zkáze, jež postihla sousední rybářský poloostrov. Conan už věděl, že ozbrojení domorodci uvažují o plavbě na tajemný Ostrov ledu. Teď v létě byl dosažitelný, v zimě mohla plavba skončit v ledovém zajetí daleko před cílem.

Pochod byl zdoluhavý – nejprve šli hustým lesem. Vpředu se střídaly dvě dvoučlenné hlídky pátračů, které měly mezi tisíci obyčejných jehličnanů odhalit stromy nesoucí smrt.

„Poznáte je celkem snadno. Jsou to neforemné kyje, jejichž kmen se směrem vzhůru rozšiřuje,“ vykládal Ryšavec. Tohle již Conan znal. „V kyjích se rodí nelidští bojovníci – útoční červi. Od těch hrozí mnohem větší nebezpečí než od chapadlovců, jejichž jeden exemplář jste zahubili. Červi navíc někdy vylézají i z napohled naprosto obyčejných smrků.“

To byla znepokojivá novinka!

„Ty občas prozradíš jen žlutá houba rostoucí těsně nad kořeny okolo kmene,“ pokračoval Ryšavec. „Houba v jiných případech dokáže žít i zcela samostatně a vytváří rozsáhlá zrádná houbová pole – nepřekonatelné pasti,“ pokračoval Ryšavec ve výkladu. S houbovými poli měl již bohaté, většinou tragické zkušenosti. Před deseti dny zrádná žlutá mazlavá bažina pohltila pětičlennou skupinu lovců, vracejících se s úlovkem od pobřeží. Mezi obětmi byl i Ryšavcův syn... „Navíc je ovšem docela možné – či spíše jisté, že v lesích a roklích nás čeká setkání s mnohem větším počtem nových nepřátel, a to v podobách, jaké jsme dosud ještě nepoznali,“ dodal.

V Temných vrších se rodila armáda. Ačkoliv právě Ryšavec se o armádě vyjadřoval jako o síle, která je nicotná, přesto se podílel na jejím vzniku. Armáda tvořená domorodci z několika osad začala vznikat po prvních útocích chapadlovců. Jak síla nelidí ze stromů rostla – jejich útoky totiž brzy začala doprovázet černá nemoc, způsobující postiženým křeče, rozsáhlé otoky a do tří dnů smrt – tak klesala odvaha obránců. Armáda přestávala být silou, která byla obyvatele severního pobřeží schopná ochránit.

„Uvědomili si, že takového hrozbě prostě čelit nedokážou,“ řekl Ryšavec.

„A přesto se nevzdávají,“ podotkl Conan.

Z lesa, kde Ryšavce a jeho lidi navštívil s Arzalou, vyrazila do Temných vrchů sice jen necelá třetina bojovníků, ale přesto se našli muži, kteří se nechtěli jen ukrývat a doufat, že pohroma pomine.

„Nevzdávají,“ přitakal Ryšavec a hrdě se přitom napřimil. V tom to bylo. Hlavní bylo nevzdat se. Bojovat do posledního dechu. Čelit hrůze se vztyčenou hlavou... Když tak o tom Conan přemýšlel, byli mu domorodci stále víc a víc sympatičtí. Takovým lidem pomůže.

Kdyby se navíc ukázalo, že Daggova zpráva o stříbrě a spouště jantaru se zakládá na pravdě, dodalo by to celé záležitosti další, docela přitažlivý rozměr.

K večeru se utábořili zhruba půldruhého dne cesty od Obrího fjordu. Stezka v těchto místech strmě stoupala, stromů ubývalo, na dohled byly holé pláně a skály.

„Za Černým údolím už vede stezka přímo do přístavu,“ popsal Ryšavec závěr předpokládaného putování. „Pak už jen zbývá poslední, ne příliš náročný výstup do Zeleného sedla, kde budeme mít poslední tábořiště. Odtud už uvidíme na modré vody Obrího fjordu,“ dodal.

Conan si těsně před soumrakem obešel místo, kde se zastavili na přenocování. Zatím měli štěstí – za uplynulé dva dny nenarazili ani na jediný podezřelý strom či houbové pole. Doprovázela je krajina, jejíž úchvatnou, trochu smutnou krásu zvyrazňovaly zejména četné skalní útesy a lesklé plochy jezer.

Tábor rozbili na ploše ve tvaru trojúhelníku – na všech třech vrcholech tvořených sestupy do úzkých soutěsek stály hlídky.

„Všechno v pořádku,“ oznámil Conanovi jeden z Ryšavcových mužů. Conan si u severanů za poměrně krátkou dobu získal respekt. Domorodci totiž velice brzy poznali, že je to muž silný, bystrý, odvážný. Podle toho ho posuzovali. S výjimkou Ryšavce totiž o Cimmeřanově věhlasu většinou nic nevěděli.

Conan se pustil úzkou cestou, kterou zítra ráno všech třicet mužů a jedna žena sestoupí do Černého údolí. V nízké smrčíně po pravé ruce mu neunikl šelest, který tam nepatřil. Někdo tu je!

Conan prudce rozhrnul husté větve nízkých stromů – nespátril však vůbec nic. Vlastně přece jen něco. Zdálo se mu, jako by přes stromy asi deset kroků před ním přeběhl velký stín. Conan se zarazil. Bylo už příliš šero na to, aby něco podobného způsobil mrak, jenž na okamžik zakryl slunce. Přesto nepochyboval, že ho dokonalý zrak ani tentokrát nešálil. A navíc si byl jist ještě jednou věcí. Tvar stínu mu připomněl dávného druha. Dagg. Arzala měla pravdu, Dagg jde po jejich stopách a sleduje je. A možná nejen on.

Vzpomněl si na poslední pohled na bývalého korzára. Když tehdy přišel k sobě, změnil podobu do něčeho neuvěřitelného. Podobně neuvěřitelně teď na Conana působila skutečnost, že je jejich pronásledovatel pouze sleduje, ale nijak nezasahuje. Co má za lubem? Na tuto otázku Cimmeřan zatím neznal odpověď – o to se musí mít víc na pozoru.

Do tábora se vrátil s rozpačitými pocity. Na ty však poměrně brzy zapomněl – s Arzalou v náručí. Leželi vedle sebe přikryti kožešinovými přikrývkami, když barbar po dívce prudce zatoužil. Právě v tu chvíli se k Arzala k němu otočila. V houstnoucím šeru spatřil její krásnou tvář, lesknoucí se oči a bílé paže. Dotkl se jí. Jejich rty se vzápětí k sobě přisály. Arzala se nebránila – naopak Conana k sobě prudce přitáhla...

Plánovaný ranní sestup do údolí hned zkraje narazil na nepříjemnou překážku. Čtyři muži – jedním z nich byl také Ryšavec – přes noc onemocněli. Leželi teď zahalení v kožešinách a chvíli se horečkou. Zimnice neustupovala, přestože je kamarádi napájeli horkými nápoji. Nepomáhaly bylinkové odvary, ani Arzalino zařikávání.

„Co navrhuješ?“ zeptal se Conana vysoký, hranatý mladík, který byl Cimmeřanovi představen jako Keir. Byl to ten muž, kterého po příchodu do Ryšavcovy osady spatřili jako prvního. Po Ryšavcově vážném onemocnění teď muži na barbara pohlíželi jako na nového vůdce.

„Z kožešin vytvoříme nosítka a vezmeme všechny čtyři pochopitelně s sebou. A vyléčíme je,“ odpověděl Conan rozhodně. Snad věřil, že jeho nezdolný optimismus bude nakažlivý – v každém případě se mu muži kolem něho začínali zdát až příliš vyčerpání.

Keir potřásl hlavou. Zvláště slova o vyléčení považoval jen za možná upřímně myšlené, ale ve skutečnosti nespelnitelné přání.

Sestup byl velice pomalý. Stezka už tak dost úzká se během chvíle smrštila do podoby průrvy, kudy se sotva protáhl dospělý muž. Zdálky se sice krajina v blízkosti pobřeží zdála poklidně melancholická, ale její poslední úsek byl stále členitější. Zejména nosiči

nemocných se proto místy dostávali do takřka neřešitelných situací. Pochod navíc komplikoval i stále strmější spád cesty. Jako dočasné vysvobození proto muži uvítali místo, kde se stezka rozšířila na další nevelkou plošinu – vlastně obří schod ve svažující se skále.

„Asi nepřežijí,“ sdělil Keir Conanovi. Cimmeřan se vrátil z čela průvodu do středu skupiny. Nemocní leželi na zemi, všichni čtyři zrychleně dýchali, na tvářích a po pažích jim naskákaly obrovské puchýře.

„Už se proměňují!“ vyjekl hubený blondák s téměř bílými vlasy, který na posledním úseku sestupu pomáhal nést Ryšavce. „Už jim nic a nikdo nepomůže... A ani nám... Ani nám už není pomoci!“ mumlal vyděšeně.

Conan přistoupil k nemocným.

„Ne... přiblížij se...“ řekl Ryšavec ze zjevným úsilím. Otevřel v tu chvíli oči a zdálo se, že černovlasého cizince poznal. „Je... to... smrt!“ pronesl ještě – pak mu klesla hlava. Nebylo zřejmé, jestli usnul, upadl do bezvědomí či vydechl naposledy.

„Arzalo!“ zvolal Conan. „Dělej přece něco!“

Dívka stála asi dva kroky za ním – po oslovení se ale ani nepohnula. Onemocněla snad také? napadlo Conana – ale pak, aniž věděl proč, tuhle myšlenku rozhodně zavrhl.

„Tady nepomohou ani nejmocnější čarodějové. Ani elfové. Ani...“ vypočítával Keir. Blondák si mezitím prohlížel ruce – snad na nich viděl naskakující puchýře, možná cítil, jak už ho nemoc svírá...

Conan stál chvíli nepohnutě. Kolem hvízdal sílicí vítr, oblohu křížovaly těžké olovené mraky a mezi okolními stromy se míhaly stíny. Teď už si byl barbar jistý, že ho nemámí smysly. Někdo je pozoruje. Celou cestu je sleduje. Co bude následovat? Kdy a kde má očekávat protiútok? A jaký je vůbec smysl celého toho sledování?

Conan se ani nestačil rozhodnout, jak naloží s nemocnými. Jim už totiž v té chvíli nebylo pomoci. Těsně před dalším soumrakem všichni čtyři muži zemřeli. Obličje a končetiny jim hyzdily ohromné otoky – nicméně přízraku, s jakým se Cimmeřan již v jednom případě setkal, se nepodobal ani jeden.

Soumrak přicházel s neočekávanou rychlostí. Vítr sílil. Na zem dopadly první těžké krůpěje.

„Utáboříme se, dál půjdeme až brzy ráno,“ rozhodl Conan. Najednou se mu zdálo, že tahle cesta nikdy neskončí.

Keir, který se mu stal čímsi na způsob pobočníka, začal organizovat vše potřebné. Conana napadlo, že se na něho v posledních hodinách může spolehnout o dost víc než na Arzalu. Mladá žena teď šla mlčky v davu – zdála se být duchem nepřítomná. Její duše bloudila neznámo kde, zatímco tělo se plahočilo v Cimmeřanově blízkosti...

Mlčela, i když ji Conan oslovil. Oproti noci, kdy se vášnivě milovali, to byla pro barbara nevysvětlitelná proměna. Od té doby s ním promluvila jen jednou – pár hodin před Ryšavcovou smrtí.

„Přemyslím, nic mi není. Nedělej si starosti,“ odvětila tehdy. „Síly, které nás ohrožují, jsou nesmírné. Protivník je mocný...“ Slově, jež pak dodala, mohl porozumět pouze Conan. „Bráním se,“ řekla. „Dagg útočí.“

Cimmeřan si vzpomněl na černou kouli, v jejíž podobě Arzala před třemi dny na okamžik Dagg vyřadila ze hry. Co bude následovat teď? Jakou podobu bude mít utkání démona s čarodějkou? Již na samém počátku jeho setkání s Arzalou mu dívka přece řekla, že Dagg je schopna pouze přibrzdit, ale ne zastavit...

Pak v místech, kde leželi mrtví, spatřil sotva postřehnutelný pohyb. Opět to bylo, jako když po krajně přeběhne takřka neznatelný stín. Jen ta silueta se mu zdála povědomá...

Ráno všem přichystalo další překvapení.

Keir se s dalšími muži právě chystal, že mrtvé pohřbí. Zatímco dva severani se pustili do hloubení mělkých jam, Keir přistoupil k nebožtíkům. Vzápětí všichni zaslechli jeho pronikavý výkřik.

Conan byl bleskurychle na místě – v ruce držel dlouhý nůž. Zbraně ale nebylo zapotřebí.

„Podívejte! Vidíte to, co já?“ opakoval Keir stále dokola a ukazoval na místo, kde ležel Ryšavec. Prstem mířil na mrtvolu bývalého vůdce – tělo se totiž hýbalo.

Vzápětí se posadilo.

Ryšavec žil!

Ta scéna se Conanovi dlouho drala na mysl. Ačkoliv ji skoro všichni muži přijali s radostí, ačkoliv si ji tlumočili jako neskonale dobré znamení – a možná dokonce jako sdělení bohů o vlastní neporazitelnosti, Conan cítil na duši prazvláštní tíseň. Přitom jen málokdy se utkával s podobnými pocity.

Ryšavcovo zmrtvýchvstání bylo prostě čímsi neuvěřitelným. Zatímco ostatní tři nemocní byli nadále mrtví a brzy skončili svou životní pout' v mělkých jamách, Ryšavec se vracel ke svým mužům.

Posadil se. Pak se vrávoravě postavil na nohy a udělal několik nejistých kroků. Trochu nechápavě se rozhlížel kolem sebe. Evidentně se přitom rychle navracel do bývalé formy. Nedlouho po svém znovuzrození už rázoval po tábořišti jako dřív. Zatím ale stále mlčel...

„Je to zázrak! Je to důkaz, že je vyvolený, že nás dovede...“ deklamoval mladík s téměř bílými vlasy, který se ještě před nedávnem děsil, že se od Ryšavce nakazil a že proto taky zemře. Conan se uškíbl – na jeho vkus se mladík příliš často nechával unášet emocemi a ještě častěji podléhal panice. Faktem ale bylo, že Ryšavcovo zmrtvýchvstání udělalo silný dojem i na Cimmerana.

„Půjdeme!“

Ryšavec to slovo vykřikl. Snad si tím dodával síly – v každém případě dával okázale najevo, že je v pořádku, že je připraven znovu převzít velení.

„Všem vám děkuji. Jsem už v pořádku,“ dodal Ryšavec po chvíli tišším hlasem. Očima přitom zabloudiv k místům posledního odpočinku tří mužů, kteří nemoci podlehli. Povzdychl si...

Průvod se dal brzy na další cestu. Podle Keira by do večera měli být v Zeleném sedle.

„Hlavně když se nám podaří v pořádku překonat Černé údolí. Tam nás totiž může zbrzdit překonávání několika dravých bystrin,“ vysvětlil Keir Conanovi.

Barbar se mlčky zařadil do zástupu zarostlých, divoce vyhlížejících mužů, kterým Ryšavcův návrat zjevně zvedl náladu.

Situace se jim najednou nezdála tak bezvýhodná. Conan – sám ani nevěděl proč – jejich rozjařenost nesdílel. Podvědomě cítil, že opatrnosti nikdy není nazbyt.

Sestupovali do Černého údolí. Oproti předchozímu pochodu byla cesta ještě strmější, svahy příkřejší a kameny na trase ostřejší. V polovině sestupu Ryšavec neočekávaně změnil směr – kráčeli nyní po cestičce úzké jak nitka po vrstevnici. Conan kolem sebe zpozoroval určitý neklid. Možná jen překvapení.

„Černé údolí obejdeme... Nebezpečné místo... Vyplatí se to,“ zaslechl Conan Ryšavcův hlas. Nejspíš odpovídal věčně zvědavému Keirovi. Možná se neptal nikdo – nicméně všichni byli zvyklí na jiný směr, takže Ryšavec jim nejspíš vysvětloval, proč ta změna.

„Půjdeme přes Kamenné moře. Cesta je to obtížnější, ale bez nebezpečí náhlého přepadení,“ pokračoval Ryšavec ve vysvětlování.

Brzy se ocitli na náhorní plošině plné balvanů. Zleva se táhl kamenitý svah, napravo pláň dosahovala až k obzoru. Za ním Conan spíš jen tušil než viděl zářez Černého údolí. Na části horizontu bylo vidět vrcholky černých smrků.

Cimmeran vylezl na obří balvan při cestičce, která se v moři kamení brzy nadobro ztratila. O mnoho víc z provizorní vyhlídky nespátril. Jen si všiml, že v čele průvodu jde těsně vedle Ryšavce Keir a podle jeho vzrušených gest bylo patrné, že s vůdcem vzrušeně diskutuje.

„To je zbytečné... Tudy přece neprojdeme...“ zavál porыв větru ke Conanovu bystroslychu pár vyřčených slov. Vyslovil je Keir. Conan ho bezpečně poznal po hlase. Zajímalo ho, jak odpoví Ryšavec. Žádná slova ale již nezaslechl.

Místo nich se ozval pronikavý výkřik. Ryšavec vytáhl krátký meč a jeho plochou stranou Keira udeřil do hlavy. Mladík se s výkřikem zřítíl mezi kameny.

„U velkého Freyra a velíků Freji...!“

„Neber jejich jména do úst!“ zahřměl Ryšavec a bojovně se nad ležícím Keirem rozkročil. V průvodu kolem něho to jen zašumělo, chlapi nervózně přešlapovali na místě.

Conanovi chyběla zkušenost s místními domorodci, přesto správně vytušil, že se děje cosi mimořádně neobvyklého. Nejprve překvapivá změna směru pochodu, teď zase neočekávaná Ryšavcova reakce...

Něco podobného nejspíš vytušil i sám rudovlasý vůdce, protože po chvilce napřáhl paži a pomohl Keirovi na nohy.

„Nebudeme se vadit,“ řekl chraplavým hlasem. „Máme toho dost za sebou – a ještě víc před sebou,“ dodal a obrátil se čelem k zatím neviditelnému cíli.

Průvod se dal znovu váhavě do pohybu. Conan seskočil z balvanu a rovněž pokračoval v cestě. Okolnosti byly stále víc a víc zvláštní. Zdánlivě se nic nedělo, přesto Conan cítil, že už by měl zasáhnout. A jednat.

Ale jak? Před čím se má bránit? Co jim všem v téhle pustině vlastně hrozí? Nakolik Ryšavce poznamenala krátká, ale jistě vážná nemoc?

Otázky klást dokázal – odpovědi na ně ale neznal.

Následovalo něco, co by Conan nejraději vymazal ze své paměti. Ano, měl zasáhnout daleko dřív...

Stejně tak ovšem ví, že nemohl do detailu předvídat běh příštích událostí. Zvláště když Arzala přestala být jeho průvodkyní a rádkyní – stal se z ní bezejmenný člen zástupu směřujícího do záhuby.

Průvod pokračoval v klopotné cestě Kamenným mořem. Obcházeli ostrá skaliska, přelézali menší balvany a směr znal patrně jen sám Ryšavec. Conan se ho chtěl několikrát zeptat, proč zvolil tak strastiplnou cestu – ale nakonec tak ani jedenkrát neučinil. Barbar nikdy nebyl přítelem rozsáhlých hloubání, a tak si nakonec řekl, že dříve či později se události zcela přirozeně vyjasní. A pak se podle toho zachová.

Krátce po poledni všichni zaslechli vzdálené šumění, které se postupně měnilo v rachot padající vody. Dospěli k monumentálnímu vodopádu – voda se řtila do hlubin kdesi pod nimi, ani pohlédnout se tam dolů neodvažovali. Řeka pak podobná jasně

modré stuze se valila kaňonem, který nejkratší možnou cestou mířil k moři. To ostatně vycházelo říčním vodám vstříc, protože se do pevniny zakusovalo hlubokým fjordem.

To se již krajina kolem nich začínala radikálně měnit. Jen co se stoupili pod vodopád, nekonečný svah s balvany postupně vystřídaly mokré louky. Conana ta změna opět zaskočila – čekal všechno možné, další skály, hluboký neproniknutelný les, úzké rokle – ale na podobné mokřiny ani nepomyslel. Moc zvláštní krajina. S jedním překvapením za druhým...

„Kudy se odsud dostaneme na Zelené sedlo?“ zeptal se Keir Ryšavce. Ani nedávná zkušenost s rozlíceným vůdcem ho nezbavila věčných otázek. Ryšavec ukázal směrem doprava, kde se nenápadně zdvihaly další zalesněné kopce.

Cimřeřana překvapilo, že ani domorodci – s výjimkou Ryšavce – se tu nebyli schopni zorientovat. Ve chvíli, kdy procházeli kolem vodopádu, se po dlouhé době opět nechala slyšet Arzala.

„Síla... Hodně moc síly...“ vytrhla se náhle jakoby z letargie a s rozpřaženými rukama pohlížela na spousty padající vody. Nikdo jí nevěnoval pozornost, Conan byl pravděpodobně jediný, kdo její slova zaznamenal. Až mnohem později mu došlo, že dívka zcela určitě neměla na mysli valící se vodu, ale působení neznámých pronásledovatelů. Ti v tuto chvíli byli ovšem pro Cimřeřana – podobně jako pro ostatní muže – naprosto neviditelní.

Ryšavec průvod stočil k zeleným kopcům – zbývalo jen přejít louku s mokřady. Brzy se ukázalo, že vcelku nevelký pruh země, který je dělil od lesní hradby, bude nejobtížnější částí pochodu.

Hned na samém kraji louky zapadl Keir do bažiny. Stál v bahně, které mu sahalo už značně nad kolena, když ho dva muži, stojící na pevné cestě, s úspěchem ze zajetí vyprostili.

„Všichni běžte za mnou. Dávejte pozor na každý krok, nesmíte se odchýlit z trasy,“ zvolal Ryšavec. „Nikdo at' nemění směr – to by doopravdy mohlo být nebezpečné.“

Ani s pevnou půdou pod nohama nebyl přesun kdovíjak snadný, teď to ale začínalo být naprosté utrpení. Kůň by tady neměl vůbec šanci, zapadl by okamžitě, napadlo Conana po každém kroku, který

učinil. Jakmile došlápl, z trávy se řinula voda. V místech, kde tráva nerostla, zapadal po kotníky a zem se ho snažila nepustit. Pokaždé se z blátivého sevření vymanil jen s vynaložením nemalého úsilí. Nicméně neviditelná cesta, po níž je nyní Ryšavec vedl a která se ustavičně houkala, jim dovolovala pokračovat v chůzi.

Všichni byli tak zabráni do nelehkého přesunu, všichni měli natolik skloněné hlavy při hledání toho nejlepšího a nejbezpečnějšího místa pro další krok, že si nevšimli, co se děje před nimi. Spatřil to Conan – a určitě to musel (a ještě mnohem dřív) vidět Ryšavec. Asi v polovině mokřiny se vzduch chvěl jak nad rozpálenou plotnou. Doslova pulsoval. Připomínal obří lesklou bublinu.

Něco podobného by Cimřeřana nepřekvapilo na poušti, ale zde, v tomto mokřím a chladném království?

Ryšavec byl první, kdo do bubliny vkročil.

Conan se okamžitě zastavil – už měl toho dost, aby neustále slepě někam lezl a odevzdaně čekal, co to s ním provede. Rozhodnutí to sice bylo správné, smysly a podvědomí barbarovi opět radily moudře, ovšem kýžený výsledek se nedostavil.

Bublina se vzápětí nafoukla do rozměrů přesahujících celou mokřinu – pohltila úplně všechny zbývající muže i čarodějkou Arzalu. Keir vykřikl a rukama se bránil proti neviditelnému nepříteli. Ryšavec cosi volal, ale nejspíš nikdo jeho slovům nerozuměl.

Conan vnímal prostor, který bobtnal a zároveň se i smršťoval. Cítil se jak pod poklopem, který ho střídavě drtí na prach i povznáší k nebesům. Jako by se ocitl v ohromném srdci, které ho pumpuje do míst, o nichž nemá ponětí... Zdálo se mu, že je najednou podobně bezmocný, jako když byl na shemské poušti vržen do prastarého olivovníku. Teď to ovšem bylo ještě o poznání horší.

Prostor vymezený bublinou dál rostl. V okamžiku, kdy se kruh kolem nich přestal rozpínat, došlo k další zvláštnosti. Do středu území vyrazila z okrajů neznámá žlutá hmota. Rostla, kypěla a při svém nezadržitelném postupu do centra mokřiny, kde se momentálně celá výprava nacházela, vše, co jí stálo v cestě, požírala.

„To ne! To ne!“ zaslechl Conan z několika míst najednou.

„Pomoc...!“ následoval nelidský výkřik.

Byla to poslední slova, která stihl vyslovit mladík s bílými vlasy. Žluté nebezpečí ho dostihlo – a pohltilo.

„To je přece houbové pole!“ zařval Keir a dal se na ústup. Prchnout ale nebylo kam. Žluté závěje je svíraly ze všech stran – a postupem času se k nim navíc dál propracovávaly. Zdálo se, že houba nespěchá. Snad si byla vědomá, že jí muži nemají kam prchnout. Mohla si být zcela jista svou kořistí. Muži se ocitli – a Conan s nimi – ve smrtelné pasti.

„Probuď se už konečně,“ zacloumal barbar Arzalou. Čarodějka, která po třídenním putování vypadala, jako by zestárla o deset let, zírala nechápavě kolem sebe. Jako by jí až se zpožděním docházelo, že i ona sama byla předhozena žluté stvůře.

„Příliš mnoho nepřátel,“ zamumlala tiše.

Conan s ní znovu zacloumal. Jen tak jí snad přiměje k životu a hlavně – k činu. Kouzlo se musí rušit kouzlem, to je přece jasné...

„Arzalo, vzpamatuj se, nebo tady zemřeme. Všichni. I ty!“ křičel na ni Cimmeran ze všech sil – a žena se doopravdy vzpamatovala.

„Je to zlé, moc zlé,“ naříkal Keir. „Musel se zbláznit. Dočista zbláznit,“ ukazoval na Ryšavce. Ten stál ve středu kruhu vymezeném bublinou a žlutou hmotou a nezáučeně pozoroval zmatek a děs kolem sebe.

„Určitě se zbláznil. Ta nemoc nenechá nikoho jen tak uniknout. Nikdy jsme neměli dovolit, aby se postavil zpět do čela,“ drmolil Keir zachvácený hrůzou.

Conan ho sice příliš nevnímal, přesto ho takřka okamžitě napadlo něco jiného. To nemusí být jen tou nemocí... Vzpomněl si totiž na Dagg. Otáčel se kolem dokola a pozoroval muže. Viděl zmatek a strach. Přesto si nebyl jistý, jestli má kolem sebe domorodce, jejichž živobytím býval především rybolov. Co už zde ono zlo, o němž mu vyprávěla Arzala, stačilo napáchat? Kdo je ještě člověk – a kdo démon?

Arzala v tu chvíli napřáhla ruku proti žluté mase. V dlani se jí cosi malého zeleně zablýsklo, snad kámen. V tu chvíli čarodějka dokázala, že opravdu umí víc než obyčejný smrtelník.

V hradbě tvořené houbou se v mžiku propálil otvor, kterým

mohl snadno projít dospělý muž. Bublina se zachvěla – a začala splskávat. Arzalin zákrok jí zbavil celistvosti.

V tu chvíli se k ní vrhl Ryšavec a hrubě ji odstrčil. Arzala ztratila rovnováhu a upadla na zem. Události se daly prudce do pohybu.

„Zemřeš...“ nedopověděl Ryšavec. Conan po něm skočil a zasadil mu úder pěstí. Ryšavec zavrával, ale neupadl. Neustále se snažil dostat k Arzale a zabránit jejímu působení na Bublínu. Neudělal ale ani krok.

Cimmeran ho popadl za levou ruku a bleskurychle mu ji zkroutil. Napadený muž záúpěl a nedobrovolně poklekl.

„Arzalo, pokračuj!“ pobídl Conan čarodějku.

„Arzalo...“ Ryšavec se pokusil promluvit, ale víc než jedno slovo ze sebe vypravit nedokázal. Conan totiž zesílil stisk – hrozilo, že Ryšavci brzy ruku zlomí.

Ryšavec se pokusil ze sevření vymanit. Pohled na vypálený průchod v houbovém poli ho zjevně doháněl k šilenství. Žlutá masa se zastavila – stalo se přesně to, co Ryšavec nechtěl.

Od námahy mu naběhly všechny žíly, v obličejí zbrunátněl, ale Conanův stisk nepovolil. Jenže pak došlo k netušené proměně! Ryšavec se totiž vzápětí doslova jak had vysvlékl ze své vlastní kůže a podoby. Conan až po pár okamžicích pochopil, že svírá prázdný obal. To, co předtím dávalo obalu život, teď bylo volné. A děsivé.

Conan na okamžik zahlédl Dagg. Šklebil se na Cimmerana a po zkrvavené tváři mu tekly potůčky potu a slizu. Byl to Dagg – a zároveň nebyl.

„Sem! Sem!“ ječel Ryšavec-Dagg nepřirozeně vysokým, pisklavým hlasem. Jednu ruku napřáhl směrem k Arzale, druhou namířil na Conana. Barbar pocítil nesmírný tlak. Na chvíli byl proti své vůli přikován na jedno místo, nedokázal se ani pohnout. Také Arzala zcela znehybněla.

Pak se Ryšavec-Dagg začal znovu proměňovat.

„Sem!“ řval dál. Nebylo jasné, koho tím oslovuje. Conanovi bylo srozumitelné pouze toto jediné slovo. Ostatní výkřiky nedávaly smysl – byť barbar tušil, že Ryšavec-Dagg volá ještě něco jiného.

Z pozůstatků houbového pole začaly růst zárodky chapadlovců.

Fialové postavy nabývaly zrůdně rychle na velikosti a přibíhaly Ryšavci-Daggovi na pomoc.

„Živého!“ sípal Ryšavec-Dagg. „Conana živého...!“

Chapadlovci obklopili Cimmeřana. Conan se začal bránit – mával kolem sebe mečem, ale zdálo se, že je to marné a zbytečné. Fialovým zrůdám přibývala další a další chapadla. Z uťatých končetin vytékala rosolovitá kapalina, která se stávala zárodečnou hmotou pro další chapadlovce...

Pak před všechny předstoupil proměňující se Ryšavec-Dagg. Teď už se vůbec nepodobal bývalému korzárovi, kterého Conan kdysi velmi dobře znal. Byl jakoby oteklý, nabobtnalý, neforemný – jako tenkrát v horách, když se probíral z omráčení – a z úst mu kapala nažloutlá pěna. Conan kolem sebe cítil dusivý zápach.

Další události nabraly rychlý spád.

Ryšavci-Daggovi začal prskat povrch obličeje – a brzy i celého těla.

Odpadávaly z něho kusy, vypadalo to, že se zbavuje dalšího nepotřebného obalu.

Teď již před Conanem nestál muž – vypínal se před ním červ obřích rozměrů.

Conan pozdvihl meč.

Červ rostl.

Cimmeřan se pokusil zaútočit a zasadit smrtelný úder.

Červ už byl o výšku dospělého chlapa nad ním.

Pak ještě Conan zaregistroval silný záblesk – následovala tma...

Conan ztratil vědomí...

První, co Conan uslyšel, byl zvuk vzdouvajících se vln. Brzy se přidal vítr. To již zřetelně cítil slanou vůni. Pochopil, že je na moři. Netušil, jak dlouhá doba uplynula od chvíle, kdy se Ryšavec na chvíli proměnil v Daggga, aby nakonec na Conana zaútočil gigantický červ.

Cimmeřan si nejprve pohrával s myšlenkou, že sní, ale slaná sprška ho zcela probrala. Zešíroka otevřel oči – spatřil těžké šedé mraky. Ležel na zádech, ruce i nohy v řetězech. Byl na lodi, o jejímž původu neměl sebemenšího tušení.

Když se mu podařilo trochu natočit hlavu doleva, zahlédl část paluby, jíž vpředu vévodila velká hlava draka vyřezaná ze dřeva. Cimřeňan měl alespoň pocit, že by mohlo jít o draka. O něco později ještě zahlédl plachtu nad sebou a záda veslařů.

Cítil se trochu malátný, ale mysl mu již pracovala naplno. Vyzkoušel i své svaly – silné řetězy sice přetrhnout nedokázaly, přesto Conan zakusil pocit uspokojení. Měl za to, že je vcelku v dobré formě. Nebýt těch odporných okovů, cítil by se výtečně.

I když jeho postavení se zdálo být takřka bezvýchodné, Conan ani na okamžik nepochybovat o tom, že brzy bude opět volný.

Nevěděl sice, že se nachází na plavidle velekněze z Ostrova ledu a že právě ke břehům tohoto kousku země v srdci severního moře směřuje – ostatně to, že míří k severu, poznal okamžitě – ale kdyby mu to někdo potvrdil, nepřekvapil by ho tím. Dokonce by mu tím nijak neubral na víře v úspěch – vnitřní hlas mu dál napovídal, že jeho cesta ještě ani zdaleka není u konce. Arzalino varování ovšem na lehkou váhu nebral.

Tím spíš je třeba pokusit se uniknout věznilům...

V tu chvíli si znovu vzpomněl na cestu do žluté pasti. O útočných červech nejprve jen slyšel, teď už ale ví, že prvního útočného červa už spatřil na vlastní oči. Právě ten ho ochromil a vydal současných věznilům.

Myslel rovněž na Arzalu. Během putování s Ryšavcem byla zamlklá a duchem skoro nepřítomná. Nejspíš to bylo tím, že odolávala neviditelnému Daggovu tlaku. Jenže co všechno mezitím ještě dělal Dagg? Oživil Ryšavcovu mrtvolu? Byl už dávno útočným červem? Bylo to moc otázek a něco podobného Conan neměl rád. Musí se teď soustředit na mnohem bližší, a proto důležitější věci.

Hlavní je utéct! Co nejrychleji se vymanit z pout – a pak už to půjde ráz na ráz...

Kdyby tak věděl, kde je Arzala!

Nepřemýšlel o ní jako o čarodějce, která by ho mohla zachránit. Taková úvaha mu byla cizí – věřil, že ze zajetí, v němž se nyní ocitl, se dostane sám a bez cizí pomoci. Myslel na ni jako na přitažlivou dívku, která si rozhodně nezasloužila zemřít krutou smrtí...

Třeba nezahynula...

Pak zaslechl kroky. Někdo se k němu blížil.

Conan spatřil vysokého muže s koženou přilbou na hlavě. Muž zajatce mlčky pozoroval. Přitom kontroloval, jestli jsou řetězy, které držely barbara ležícího na palubě, v pořádku. Zjištění ho zjevně uspokojilo. Napřímil se. „Dny... dva,“ řekl s přízvukem, který Cimřeňan naposledy slyšel u Ryšavce a jeho mužů, a odešel kamsi na příď.

Conan řetězy divoce zacloumal – ale na chlapa tím neudělal žádný dojem. Ani se neohlédl...

„Hej! Kde to jsem? Kam mě to vezete?“ zařval Cimřeňan.

„U Croma, mluv přece!“

Bylo to zbytečné a marné – chlap zmizel v nízké kajutě na zádi.

Dny dva, dny dva... opakoval si Conan pro sebe. V podobném rytmu se opakovaly údery vln do příďe lodi. Co to může znamenat? přemítal spoutaný barbar. Snad že jsou před námi ještě dva dny plavby.

Vzápětí znovu zaslechl kroky – přímo za sebou. Pokusil se alespoň trochu natočit, aby spatřil další členy posádky. Po značném úsilí se mu to přece jen částečně podařilo. Zahlédl několik mužů v dlouhých pláštích a kožešinových čepicích. S něčím se lopotili vedle kajuty.

Stejně jako se Cimřeňan jen domýšlel, že loď pluje k ostrovu, o němž hovořila mladá čarodějka, netušil ještě něco. Loď se spoutaným barbarami na palubě totiž mířila vstříc silám, o nichž mít tušení ani nemohl. Tyto síly mohly pro něho znamenat stejně definitivní zhoubu, ale i naději na šťastný zvrat v běhu událostí.

Zatím loď monotónně zdolávala svou pout' přes širé moře. Houkala se na vlnách a směřovala do míst, která se ohlašovala stále citelnějším chladem. Cimřeňan stále neměl představu, kolik dní uplynulo od utkání s útočným červem. Od chvíle, kdy procitl v železech u stěžně, už uplynuly necelé dva dny. V každém případě by ještě pořad mělo být léto – v těchto končinách to ovšem, zdá se, platilo čím dál tím méně. Vítr byl vysloveně ledový, občas přinášel stejně chladný déšť.

Vcelku klidná plavba studenými vodními pláněmi ale neměla mít dlouhého trvání.

Nejdřív došlo ke změně, která byla naprosto šokující. Ačkoliv loď nezměnila směr, během necelého půldne se ztelně oteplilo. Užaslý z toho rozhodně nebyl pouze Conan.

Muži odložili kožené přilby a zmateně přecházeli po palubě. Veslaři dokonce ustali ve svém rytmickém snažení – a to se vítr skoro utišil. Ze všech přímo sálalo vzrušení. Ukazovali kamsi do vln před přídí lodě, snad až někam k obzoru – prostě do míst, kam současná poloha nedovolovala barbarovi dohlédnout, a neustále si něco o překot sdělovali.

Co tam, u Croma, vidí? Co se to vlastně děje? ptal se barbar sám sebe a napínal řetězy ze všech sil.

Teplota nadále stoupala. Z Conana už vysloveně pot crčel – a věděl docela přesně, že to nebylo způsobeno pouze jeho snahou přervat pouta, která mu znemožňovala pohyb. Být touhle dobou kdesi v jižních vodách Západního oceánu – třeba zrovna u shemského pobřeží, kde jeho současná podivuhodná cesta začala, nedivil by se. Nacházel se ale nesmírně daleko na severu. Proto ho ani v nejmenším nepřekvapovalo, že dosud tu rostl chlad, sílil vítr a dešť už se několikrát na chvíli proměnil v intenzivní sněžení.

Jenže najednou udeřilo takové vedro! Loď se zprvu nenápadně, ale pak stále víc a víc nořila do mlžného oparu. Vzduch čpěl nepříjemným sirným zápachem, všude kolem bylo slyšet sílící hukot moře.

Halas na palubě mohutněl. Dělo se cosi mimořádného. Muži se snažili čelit nebezpečí, které Conan sice ještě nedokázal přesně pojmenovat, nicméně velice zřetelně cítil jeho přítomnost.

Pak zaznamenal, že loď poprvé od chvíle, kdy procítl, prudce změnila směr plavby. Ale byla to velice podivná změna. Zdálo se, že se točí na místě. Buď kormidelník naprosto zpanikařil, nebo je všechny uchvátil obrovský vír. Žádnou možnost nebylo možné vyloučit.

Co se dělo na vlnách, Conan neviděl. Zato cítil další růst okolní teploty – a také již viděl, jak z okolních vodních mas stoupá pára.

Bylo to naprosto nepochopitelné! Loď mizela v oblacích, které se plazily po vodní hladině.

Posádka odložila vesla a zápolila s plachtovím – snažila se skasat především hlavní plachtu. Vítr nabíral na síle. Conan pochopil, že loď se postupně stále víc stává neovladatelnou – tušil, že se schyluje k něčemu osudovému. Proti tomu se i silná bouře na moři bude zdát čímsi nejen běžným, ale i malicherným.

Pak zaslechl vzdálené dunění. Nepřipomínalo blížící se bouři – hromy doprovázející blesky zní naprosto jinak...

Navíc se Conanovi zdálo, že zvuk přichází zespodu, kdesi z hlubin...

Rachot sílil. Loď se kymácela na rostoucích vlnách stále bezmocněji. Muži se potáceli po palubě sem a tam a snažili se udržet rovnováhu. Conan v jejich počínání nenalézal žádný řád a smysl.

Vtom se v jeho těsné blízkosti objevil muž, který ho kontroloval. Tentokrát měl zjevně jiný úmysl – Conana totiž pout zbavil.

„Pomoc... Ty... My všichni... Jinak smrt... Všichni,“ vyřázel ze sebe ve snaze přervat hukot moře. Ukazoval při tom na jeho vzdouvající se hladinu.

Byl to vskutku děsivý obraz, který se Conanovi naskytl. Na mořích už ledacos zažil, ale podobně nepřátelský oceán už dlouho nespatriil. Vlny strměly výš a výš – ale nejen to. Moře se pod nimi a kolem nich doslova vařilo. Když vítr rozhrábl příkrov páry, bylo vidět obrovské bubliny spěchající z hlubin.

Společně s muži, jejichž řeči rozuměl v nejlepší případě jen částečně, ale jejichž strach byl tak zřejmý, že nepotřeboval tlumočnicka, zápasil s lany, plachtami, i vlastní stabilitou. Loď stoupala do vln, aby vzápětí zalévána vodou padala do propastí, jež se v moři ustavičně rozevíraly. Cimřeňan se obával, že se plavidlo každým okamžikem rozpulí.

Dunění se změnilo v dobře slyšitelné výbuchy. Jelikož loď – teď už zcela neovladatelná – neustále měnila směr, zdálo se, že je rachot obklopuje ze všech stran. A možná to byla pravda. Oblaka páry jim dovolovala pouze občas zahlédnout blízké hřebeny vln nazdobené zlověstnou pěnou.

Rozběsněné živly však mužům na palubě přece jen umožnily zahlédnout víc – na nedalekém obzoru se představovalo ještě hrůznější divadlo, než v jakém se doposud pohybovali. Přímou z vln vyvrhovala neznámá síla ohnivě kameny – létaly stále blíž k plavidlu – zatím našťěstí dopadaly zpět do vodní náruče.

Vlny už zmítaly lodí natolik, že jen ti nejsilnější se udrželi na palubě. Conan byl jedním z těch silných a šťastných. Řadu mužů již pohltilo rozběsněné moře.

„Velký Freyre...!“ zaslechl Conan těsně vedle sebe. Jeden z námořníků se křečovitě držel pažení a hrůzou řval. Conan pochopil, že se snažil prosit boha o pomoc. Řev oceánu a exploze rozžhavených balvanů doprovázené výrony černého popela ovšem brzy všechny hlasy přehlušily. Conan se křečovitě držel stěžně...

Dal do toho všechnu svou sílu...

Tolik síly, kolik jí ovšem bylo zapotřebí, aby bylo možné čelit rozbouřeným živlům, tolik síly dosud neměl žádný člověk.

Výbuchy byly stále četnější, moře zuřilo a loď byla pouhou hračkou vydanou mu na milost a nemilost.

Conan už přesně nevěděl, kterým směrem se nachází nebeská klenba a kterým dno oceánu, nevnímal zbývající muže kolem sebe, dokonce ani neviděl bortící se plavidlo, na jehož palubě se jako zázrakem ještě držel.

Vlastně jednu věc patřící do lodního vybavení v centru pozornosti měl. Stěžně. Objímal jej, drtil jeho lesklé dřevo svými pažemi, doslova se do stěžně vpíjel. Něco v podvědomí mu radilo, že je to velice správná myšlenka... Jediná myšlenka, již je moudré se řídit... Proto se nakonec ke stěžni připoutal kusem lana, které se k němu svezlo po zuřivě se naklánějící palubě.

Pak se nebe a moře definitivně promísily a spojily. Poslední výbuch byl natolik ohlušující, že se barbarovi zdálo, že po něm následovalo ticho přímo velebné...

Plul jakousi přízračnou krajinou, patrně jím samým vysněnou. Mocné síly spící kdesi hluboko pod hladinou studeného severního moře ho uchopily – a Conan se jich nebál. Věřil, že neznamenaají zánik, ale naopak jsou klíčem ke svobodě.

Conan prchal před svými vězniteli.

Objímal stěžně jako životadárny strom a propadal se do nevědomí jako do konejšivého spánku.

O dva dny později Sven Drak čekal v malé zátocce na pustém okraji Kouřového pobřeží. Zíral na šedivé vlny, které se líně převracely, hleděl na vzdálený obzor, za nímž se pět dní plavby, jsou-li příznivé podmínky, nachází břeh pevniny. V duchu se toulal mezi novými stromy rostoucími na asgardském pobřeží...

Věděl už, že na loď s Conanem čeká marně.

Na skalní římsce seděl černý papuchalk a rovnal si peří. Díval se trochu vyčítavě na svého pána – nemohl za to, že přinesl tak špatné zprávy. Pán mu dal lidskou podobu jen na chvíli, pak se rozzlobil a vrátil ho do podoby létajícího otroka. Jako by to byla jeho vina, že loď, na níž pán čeká, rozmetal podmořský výbuch. Nemůže za to, že se na mořském dně probudila další z ohnivých hor, jimiž je ledový ostrov poset, a žhavými balvany Svenovu loď roztržila. Za to opravdu nemůže. Takových příběhů už bylo na tomto kousku světa a v jeho okolí napsáno spousty. On má přece za úkol přinášet svému pánovi zprávy – nic víc...

Sven Drak si papuchalka nevšímal. Musí teď vyřešit jednu velice složitou hádanku. Jak se teď rozhodne? Na jedné straně má sice přichystanou démonickou armádu, o jejíž síle je víc než přesvědčen, na straně druhé má ale zoufale málo času. Pociťuje to den ode dne stále silněji.

Stejně tak se mu nedostává stříbritého prášku, s jehož pomocí bylo tak snadné nahlížet do vzdálených končin – třeba na pobřeží Vanaheimu. Tehdy se nepotřeboval spoléhat na papuchalkovy zvěsti. A cesta lodí trvá tak dlouho!

Stříbritý prášek je společně s černým magickým kamenem a tajnými svitky největší kořistí, o kterou připravil svého předchůdce. Teprve nyní mu dochází, jestli ten zatracený prášek nebyla zároveň jediná léčka, do níž sám padl. Cítí se po něm vysloveně zle – a bez něho ještě hůř.

O to víc potřeboval, aby doplula loď s vyřezávaným drakem na

přídí. Když si vzal poslední dávku prášku, zahlédl ve svém vidění zcela zřetelně, že byl Conan zajat. Viděl, jak byl připoután ke stěžni jeho lodi. Viděl, jak ta loď vyplula... Pak účinek prášku pominul.

Před dvaceti dny byl na vanaheimském pobřeží osobně. Na vlastní oči sledoval postup svých démonických stromů nesoucích ve svém nitru jeho vítězné bojovníky. Na Conana, za nímž v té době vyrazil Dagg, tu ovšem počkat nemohl. Nejen proto, že je v té době ještě dělila vzdálenost přes půl pevniny.

Až získá Conanovo srdce, musí být v chrámové svatyni. Tak je to psáno v tajných svitcích, jiný postup je vyloučen. Pak – v ponurém svitu černého kamene – vyjme srdce z hrudi ještě žijícího bojovníka a pozře je...

A vstoupí do světa nesmrtelných...

Ale co teď?

Černý kámen mu napovídá, že Conan žije. Navzdory tvrzení papuchalčího otroka o rozmetané lodi na otázku, jestli je Conan mezi živými, odpovídá tím, že hřeje Svena do dlaní.

Sven proto doufá... Musí Cimmeřana najít – a to co nejrychleji. Jenže jak? Magický kámen je schopen mu naznačit, jestli je hledaná osoba ještě mezi živými – ale nic víc. A stříbrný prášek je pryč. V ebenové schránce už zbylo jen několik zrníček – určitě nebudou stačit na tak velký úkol. Navíc se Sven bojí, že tahle poslední dávka může být doopravdy poslední. Co když ji nepřežije?

Už si ani nepamatuje, kdy se cítil v podobném ohrožení. S časem ještě nikdy nezápóčil. Když byl před lety zajat, vězněn a vyhnán sem na daleký sever, bylo to těžké, to ano, ale přesto úplně jiné. Srovnávat se to nedá. Podílel se na povstání černých rytířů v Asgardu, byl jedním z povstalců proti králi. Věřil, že z málo významného šlechtice a průměrného vojevůdce se vyšvihne ke královskému dvoru, že zmnoží své skromné statky, že se stane součástí společnosti, která má vliv, tituly, bohatství... Sny nakonec skončily vyhnanstvím. Kdyby byl někým významnějším, kdyby nepřátelé měli pocit, že se ho musí obávat mnohem víc, tak dnes již nežil. To si musí přiznat.

Teď je v úplně jiné roli. Dokázal nemožné. Věří, že brzy se před

ním budou třást i mnohem silnější muži než ta sebranka, která ho poslala na mrazivý sever.

Když tu přistál s lodí, která brzy odplula zpátky k pevnině, když tu zůstal sám a bez prostředků, byly to krušné chvíle. Pohyboval se na hraně mezi životem a smrtí – a přesto nemíní tehdejší situaci s tou dnešní srovnávat.

Patrně je to tím, že teď nejen riskuje svůj život, ale především rozhoduje o svém snu. Nedosažitelné představy se přesto zdají být na dosah ruky...